

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939

ΑΡΙΘ 28-29

Ο ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Τῆ 30ῃ π. μηνὸς Ἰουνίου ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Βουκουρεστίου, Μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας καὶ Πατριαρχου Ρουμανίας, ἐκλεγέντος τοῦ γηραιοῦ Μητροπολίτου Μολδαβίας κ. Νικοδημοῦ Μουντεάνου, ἐνθρονισθέντος τῆ 5 τρ. μηνος.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐκλογῆς, ἐτελέσθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ ἀγρυπνία, τὴν δ' ἐπομένην, μετὰ τὴν θ. λειτουργίαν, δέησις, ἵνα τὸ Παναγιον Πνεῦμα φωτίσῃ τοὺς ἐκλογεῖς καὶ ἀναδείξωσι τὸν ἄξιον Προκαθήμενον τῆς Ρουμ. Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν δέησιν, πάντα τὰ μέλη τοῦ ἐκλογικοῦ συμβουλίου εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς, ἔνθα ἤρχισεν ἡ ψηφοφορία, τῶν θεωρειῶν αὐτῆς ὄντων καταμέστων κόσμου. Τῆς ἐκλογῆς συμμετέσχον, κατὰ τὸν κανονισμόν τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ἐκτὸς τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὁρθόδοξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὀκτώ βοηθοὶ ἐπίσκοποι, ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ὁ Πρόεδρος τῆς Γερουσίας, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἱ Πρυτάνεις τῶν Πανεπιστημίων Βουκουρεστίου, Ἰασίου, Τσερναούτς καὶ Κλούζ, οἱ κοσμητόρες τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Βουκουρεστίου, Τσερναούτς καὶ Κισνοβίου, ὁ Πρόεδρος τῆς Ρουμ. Ἀκαδημίας, πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι βουλευταὶ καὶ γερουσιασταί, ἀνὰ ἕξ ἀντιπρόσωποι ἕξ ἐκάστης Μητροπόλεως καὶ Ἐπισκοπῆς, ἕξ ὧν 2 ἔγγαμοι κληρικοὶ καὶ 4 λαϊκοί, ἤτοι 108 ἐπαρχιακοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ ἕξήκοντα ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βουκουρεστίου, ἕξ ὧν οἱ 20 ἔγγαμοι κληρικοὶ καὶ οἱ 40 λαϊκοί.

Τῆς ἐκλογικῆς συνλεύσεως προήδρευεν ὁ Σεβ. Τοποτηρητῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου, δούξ, ἅμα τῆ ἐνάρξει αὐτῆς, τὸν λόγον εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Θρησκευμάτων, ἀνα-

γνόντα τὸ Βασιλικὸν διάγγελμα τῆς ἐκλογῆς.

Μεθ' ὃ ἐγεροθέντες τῆς θέσεως αὐτῶν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Τρανσυλβανίας Νικόλαος καὶ Βουκοβίνης Βησσαρίων, ἐδήλωσαν ἐπισήμως, ὅτι ἀποσύρουσιν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως τὴν ὑποψηφιότητα αὐτῶν καὶ ὅτι θερμῶς παρακαλοῦσι τοὺς φίλους αὐτῶν, ὅπως μὴ τοὺς ψηφίσωσιν. Αἱ δηλώσεις αὗται προῦκάλεσαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ἅπαντες δὲ διὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων ἐευφήμησεν αὐτοὺς, θυσιαζομένους ἐκουσίως διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Ὁρθόδοξου Ρουμ. Ἐκκλησίας.

Γενομένης τῆς ψηφοφορίας καὶ τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, Πατριάρχης τῆς Ὁρθόδοξου Ρουμ. Ἐκκλησίας ἐξελέγη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μολδαβίας κ. Νικόδημος, λαβὼν ἐκ τῶν 458 ψήφων τὰς 406, τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Τρανσυλβανίας καὶ Βουκοβίνης λαβόντων, παρὰ τὴν ἐπίσημον αὐτῶν δήλωσιν, ἀνὰ 12, τοῦ ἐπισκόπου Χοτίν Τιτου Σεμέδρεα 8, τοῦ Χουσίου Νήφωνος 1 καὶ 19 εὐρεθέντων λευκῶν. Ὁ πρῶτος τῆ τάξει, μετὰ τὸν Μολδαβίας, Σεβ. Μητροπολίτης Τρανσυλβανίας κ. Νικόλαος ἀνεκήρυξε τότε τὸν ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης Τοποτηρητὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου κ. Νικόδημον Πατριάρχην, προσφωνήσας αὐτῷ καταλλήλως ἐν μέσῳ παταγωδῶν χειροκροτημάτων. ὁ νέος Πρωθυεράρχης καὶ ἐν προφανεῖ συγκινήσει ηὐλόγησε τὰ πλήθη, ψαλόντα ὁμοῦ «τὸν Δεσπότην καὶ Πατριάρχην ἡμῶν...», ἐκφωνήσας ἀπὸ τῆς προεδρικῆς ἕδρας εὐχαριστήριον ἐπὶ τῆ ἐκλογῇ αὐτοῦ λόγον.

Ὁ νέος ἀρχηγὸς τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ἄγων ἤδη τὸ 75ῆτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1865 εἰς τὴν κωμόπολιν Piritig τῆς ἐπαρχίας Νεάμτσου τῆς Μολδαβίας. Υἱὸς χωρικοῦ, τὰ πρῶτα αὐτοῦ γράμματα ἐξέμαθεν ἐν τῇ γενετείῳ αὐτοῦ, εἰσα-

χθεις εἶτα εἰς τὸ περίφημον ἐν Ἰασιῶ Θεολογικὸν Σεμινάριον «Βενιαμὴν Κωστάκη». Ὁ αἰοιδιμος Μητροπολίτης Μολδουβίας Νανιέσκου, ἐκτιμήσας τὸν πρὸς τὰ γράμματα ζῆλον τοῦ νεαροῦ σπουδαστοῦ, ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν ὀρθοσικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Κιέβου, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν ἀριστοῦχος, συνεδεδεὶς διὰ φιλίας μετὰ τοῦ τότε ἐκεῖ ὠσαύτως σπουδάζοντος ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χρυσοστόμου. Τῷ 1900 ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καὶ εἶτα διωρισθὴ διευθυντὴς τοῦ Σεμιναρίου Ἰασιῶ, ἅμα δὲ καὶ Βικᾶριος τῆς ἐπισκοπῆς Κάτω Δουνάβεως. Τῷ 1912 ἐξελέγη ἐπίσκοπος Χουσιου, τῷ δὲ 1918 τοποτηρητὴς ἀρχιεπίσκοπος Κισνοβίου, ἐπανελθὼν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του τῷ 1920, ἔνθα διέμεινε μέχρι τοῦ 1923. Επιθυμῶν, ὅπως ἐλιδοθῆ εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας τῷ 1923 ἀπεχώρησε τῆς ἐπαρχίας του, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν ἱστορικὴν Μινὴν τοῦ Νεάμτσου, ἔνθα διέμεινε μέχρι τοῦ ἔτους 1935, ὡς Ἠγούμενος αὐτῆς. Τῷ 1935 ἐξελέγη Μητροπολίτης Μολδαβίας, ποιμένας αὐτὴν μέχρι τῆς εἰς Πατριάρχην Ρουμανίας ἀναδείξεώς του.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΙ

Γ' Ὀριστικὴ ἐγκατάστασις τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀνατολικῶς τοῦ Ἰορδάνου καὶ προετοιμασία διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Χαναάν 31,1—36,14.

I.—Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς Μαδιανίτας. 31,1-54: α') Ἡττα τῶν Μαδιανιτῶν 31,1-12: 1) Ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ περὶ ἐπιθέσεως κατὰ τῶν Μαδιανιτῶν, στίχ. 1-2. 2) Προπαρρασυὴ τῆς ἐπιθέσεως ἀπὸ στρατιωτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀπόψεως, στ. 3-6. 3) Ἡ μεγάλη νίκη τοῦ Ἰσραήλ, στ. 7-12.—β') Ἡ τύχη τῶν αἰχμαλώτων ἀφαιγνισμὸς τῶν πολεμιστῶν καὶ τῆς λείας τοῦ πολέμου, 31, 3-24: 1) Ἐλεγχος Μωϋσέως κατὰ τῶν ἀνωτέρων «ἀξιωματικῶν» ἐπὶ τῇ αἰχμαλωτεύσει γυναικῶν, στίχ. 13-16. 2) Ὁ Μωϋσῆς κανονίζει τὴν τύχην τῶν αἰχμαλωτῶν Μαδιανιτιστῶν, στ. 17-18. 3) Κανονισμὸς τοῦ ἀφαιγνισμοῦ τῶν πολεμιστῶν καὶ τῆς λείας, στίχ. 19-24.—γ) Διανομὴ λείας πολέμου, 31,25-47: 1) Ὁδηγίαι τοῦ Θεοῦ πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἐλεάζαρ περὶ τῆς διανομῆς, στ. 25-30. 2) Ἐπέλεσις τῆς διανομῆς ἐπὶ τῇ ἐλάσει τῶν θείων ὀδηγιῶν, στ. 31-47.—δ') Αὐτοπροσώριτοι δωρεαὶ τῶν χιλιάρχων καὶ ἐκατοντάρχων πρὸς τὸν Θεόν, 31, 48-54: 1) Τὸ ἐλατήριον τῶν δωρεῶν, στίχ. 48-50. 2) Ὁ

Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἐλεάζαρ λαμβάνουσι τὰς δωρεὰς ταύτας ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, στ. 51-54.

II.—Κατακύρωσις τῆς κατακτηθείσης «ἐν τῷ πέτρῳ τοῦ Ἰορδάνου» χώρας εἰς τινὰς φυλάς, 32,1-42: α') Αἰτήσεις τῶν φυλῶν Ρουβὴν καὶ Γάδ., 32,1-5: 1) Εἰσαγωγή καὶ Μετάβασις, στ. 1-2. 2) Ἡ αἰτήσις ἠτιολογημένη, στίχ. 3-5.—β') Δοιμεῖαι παρατηρήσεις τοῦ Μωϋσέως πρὸς τοὺς αἰτούντας. 32,6-15: 1) Ἡ συγκινητικὴ ἐκπληξίς τοῦ Μωϋσέως ἐπὶ τῇ αἰτήσει, στίχ. 6-7. 2) Παραλληλισμὸς τῆς διαγωγῆς ταύτης πρὸς τὴν διαγωγὴν τῶν προγόνων ἐν τῇ Ἐρήμῳ, στ. 8-15.—γ') Συμβιβαστικὴ λύσις, 32,16-32: 1) Κατηγορηματικαὶ ὑποσχέσεις τῶν αἰτούντων περὶ ἀλληλεγγύης πρὸς τὰς ἄλλας φυλάς, στ. 16-19. 2) Ὁ Μωϋσῆς δέχεται τὰς προτάσεις τῶν αἰτούντων, στ. 20-24. 3) Αἱ δύο φυλαὶ διαβεβαιῶσι καὶ πάλιν τὰς ὑποσχέσεις αὐτῶν, στίχ. 25-27. 4) Ὁ Μωϋσῆς θέτει ὑπὸ ψφιν τῶν φυλῶν τούτων ἐπιστήσας ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ πραγματοποιήσεως τῶν ὑποσχέσεων αὐτῶν αἰρεται ἡ εἰς αὐτοὺς κατακύρωσις τῆς ὑπεριορδανείας, στίχ. 28-30. 5) Αἱ δύο φυλαὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὰς ὑποσχέσεις αὐτῶν διὰ τρίτην φοράν, στίχ. 31-32.—δ') Ἐγκατάστασις τῶν φυλῶν Γάδ, Ρουβὴν, καὶ τῆς ἡμισείας φυλῆς Μανασσῆ εἰς τὴν ὑπεριορδανίαν χώραν, 32,33-42: 1) Ἡ ἐγκατάστασις τῆς φυλῆς Γάδ, στίχ. 34-36. 2) Ἡ ἐγκατάστασις τῆς φυλῆς Ρουβὴν, στ. 37-38. 3) Ἐγκατάστασις τῆς ἡμισείας φυλῆς Μανασσῆ, στ. 39-42.

III.—Πίνας τῶν σταθμῶν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἀφ' οὗ ἐξῆλθον ἐξ Αἰγύπτου. 33,1-49: α') Ἐκ Ραμεσσῆ μέχρι τῆς ἐρήμου Σινᾶ, 33,1-15: 1) Ὁ τίτλος τοῦ κεφαλαίου τούτου, στ. 1-2. 2) Ἡ ἐξοδος ἐξ Αἰγύπτου, στ. 3-5α. 3) Ἐνδιάμεσοι σταθμοὶ δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, στ. 5β-15.—Ἐκ τῆς ἐρήμου τοῦ Σινᾶ εἰς τὴν ἐρημον Φωρὰν ἢ Κάδης, 33,16-36: σταθμοὶ καὶ εἰς. 1) Ἀπὸ ἐρήμου Σινᾶ εἰς Κάδης τὸ πρῶτον, στίχ. 16-18). 2) Ἀπὸ Κάδης (Ραθκαμά), μετὰ περιπλάνησιν, ἐπάνοδος διὰ δευτέραν φοράν εἰς Κάδης, στ. 19-36.—γ') Ἀπὸ Κάδης εἰς τὰς στέππας Μωᾶβ. 33,37-49: σταθμοὶ ἐννέα. 1) Ἀπὸ Κάδης εἰς τὸ ὄρος Ὠρ στίχ. 37-40. 2) Ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὠρ μέχρι Μωᾶβ, στ. 41-49.

IV.—Ὁδηγίαι τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς κατακίσεως καὶ διανομῆς τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, 33,50-36,13: α') Ἡ ἀναγκαία ἐξάντισις τῶν Χαναναίων, 33,50-56: 1) Ἡ Μετάβασις εἰς τὴν ὑπόθεσιν, στ. 50-51α: 2) Ἡ κατηγορηματικὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, στ. 51β-54. 3) Διπλὴ κύρωσις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἐν περιπτώσει παρακοῆς εἰς τὴν περὶ ἐξοντώσεως τῶν Χαναναίων διαταγὴν, στ. 55-56.—β) Τὰ ὄρια τῆς κατακτηθησομένης Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, 34,1-15: 1) Μετὰ τὴν Μετάβασιν, στ. 1-2, τὰ πρὸς νότον ὄρια τῆς χώρας, στ. 3-5. 2) Τὰ δυτικὰ ὄρια, στ. 6. 3) Τὰ πρὸς βορρᾶν ὄρια, στ. 7-9. 4) Τὰ πρὸς ἀνατολὰς, στ. 10-12. 5) Ὁ Μωϋσῆς ἀνακοινᾷ τὰ περὶ τῶν ὀρίων τούτων εἰς τὸν λαὸν ὑπομιμνήσκει δὲ ὅτι ἡ ἐν τοῖς ὄριοις τούτοις περιλαμβανομένη χώρα θὰ διανεμηθῆ εἰς τὰς ἐννέα καὶ ἡμισείαν φυλάς, διότι αἱ φυλαὶ τοῦ Ρουβὴν καὶ Γάδ καὶ ἡ ἡμισεία τοῦ Μανασσῆ ἔχουσιν ἥδη λάβει τὸ μερίδιόν των, στ. 13-15.—γ). Διορισμὸς τῶν ἐπιτρο-

πων, εἰς οὓς θὰ ἀνατεθῆ ἡ ἐκτέλεσις τῆς διανομῆς, 34.16-29. 1) Οἱ κύριοι ἐκτελεστοί: Ἐλεάζαρ ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Ἰησοῦς Ναυῆ, στ. 16-17. 2) οἱ βοηθητικοὶ «ἄρχοντες», οἵτινες θὰ ἐπιτροπεύσωσι τὰς δικαιούχους φυλάς, στ. 18-29.—δ') Αἱ πρὸς κατοίκησιν τῶν Λευιτῶν πόλεις, 35,18: 1) Μετὰ τὴν Μετάθασιν, στίχ. 1, ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς παραχώρησιν τῶν πόλεων μετὰ ὄρισμένης περιοχῆς, στίχ. 2-3. 2) Ἀκριβὴς καθορισμὸς τῆς περιοχῆς, στίχ. 4-5. 3) Ὁ ἀριθμὸς τῶν λευιτικῶν πόλεων, στίχ. 6-7. 4) Γνώμων ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν πόλεων ἀπὸ ἐκάστης φυλῆς, στ. 8.—ε') Αἱ «φυγαδευτήριοι» πόλεις. 30,9-15: 1) Ὁ λόγος τοῦ καθορισμοῦ φυγαδευτηρίων πόλεων, στ. 9-12. 2) Ἀριθμὸς καὶ τοποθεσία τῶν πόλεων τούτων, στίχ. 13-15,—στ') Νόμοι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ἐκουσίαν τε καὶ ἀκουσίαν. 35,16-21: 1) Ὡς πρὸς τὴν ἐκουσίαν ἀνθρωποκτονίαν, στίχ. 16-21. 2) Ὡς πρὸς τὴν ἀκουσίαν, στ. 22-28. 3) Ἀνάγκη μαρτύρων διὰ θανατικὴν ἐκτέλεσιν, στ. 30. 3) Ἀπαγορεύεται ἡ ἐξαγορὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς, στίχ. 31-34.—ζ.) Ὁ γάμος τῶν λαμβιανουσῶν κληρονομίαν γυναικῶν, 36,1-13: 1) Ἱστορικὴ ἐξήγησις, στ. 1. 2) Ἡ πρότασις τῶν «ἀρχόντων φυλῆς υἱῶν Γαλαάδ», στίχ. 2-4. 3) Ἡ καὶ ἀρχὴ λύσις τοῦ προταθέντος ζητήματος, ὡς πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Σαλπαάδ, στ. 5-7, καὶ γενικῶς εἰς ἀναλόγους περιπτώσεις, στ. 8-9. 4) Ἐκτέλεσις τῆς περι κληρονομίας καὶ διαδοχῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὰς θυγατέρας Σαλπαάδ, στ. 10-12. 5) Ἐπίλογος τοῦ βιβλίου τῶν Ἀριθμῶν, στίχ. 13.

E. I. K.

ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ Ι. ΚΟΤΣΩΝΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΕ ΣΥΝΟΔΟΥ

**Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΟΜΒΩΝ**

[4]

Τέλος, ἵνα καταστῆ πλήρης ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν δυνατόμεθα νὰ σχηματίσωμεν περὶ τῆς κατὰ τοὺς χρόνους τῶν κατακομβῶν ἀνατροφῆς τῶν παιδίων, θὰ ἔπρεπε νὰ λεχθῶσιν ὀλίγα τινα περὶ τῆς ἰδιαίτερας φροντίδος, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔλαβεν ἡ Ἐκκλησία χάριν τῶν ὄρφανῶν. Ἐνδεικτικὸν τοῦ νέου πνεύματος, τὸ ὁποῖον εἰσῆγαγεν ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὸν κόσμον εἶναι οὐ μόνον ἡ τιμὴ, τὴν ὁποίαν ἀπέδωκεν οὗτος εἰς τὰ παιδιά ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ παιδίον καθ' ὅλου, τὸ ἄνευ προστασίας, τὸ ὄρφανόν. Εἰς κοινογίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ γυναῖκες ἐφόρευον τὰ ἴδια αὐτῶν τέκνα καὶ ἡσυχλοῦντο περὶ τὴν ἀνατροφὴν ψιττακῶν καὶ χαραδριῶν⁴⁷, ἤλθε νὰ κηρύξῃ τὴν στοργὴν οὐ μόνον πρὸς τὰ ἴδια τέκνα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ξένα, τὰ ὁποῖα ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔπρεπε νὰ τύχῃσι περιθάλψεως καὶ ἀνατροφῆς. Ἰπὸ τὴν πνοὴν οὗ τοῦ πρακτικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον διέκρινε τὴν νέαν θρησκείαν καὶ ἵνα τὰ ὄρφανά μὴ στερηθῶσι τῆς θαλαπρωγῆς τοῦ οἴκο-

γενειακοῦ περιβάλλοντος, ἐπεχειρεῖτο πρῶτον ἡ τοποθέτησις αὐτῶν παρὰ πλουσίαις ἰδίως οἰκογενείαις, αἱ ὁποῖαι ἐστεροῦντο τέκνων καὶ αἱ ὁποῖαι προσελάμβανον αὐτὰ «εἰς παιδὸς τόπον» (Ἀποστ. Διατ. IV, I). Ἐὰν δὲ δὲν ἐπετυγχάνετο τοῦτο, τότε, τῇ μερίμνῃ τοῦ ἐπισκόπου, παρεδίδοντο ταῦτα εἰς εὐσεβῆ τινα χήραν ἢ ἄλλην τινα γυναῖκα ἀπὸ τὰς «τεκνοτρόφους», τὴν δὲ συντήρησιν καὶ διαπαιδαγωγίαν αὐτῶν ἀνελάμβανεν ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἐπισκόπου⁴⁸. Οὗτος ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν οὐ μόνον νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν τῶν ὄρφανῶν, ἀλλὰ εἰς μὲν τὰς ὄρφανὰς κόρας νὰ ἐπιτύχῃ, κατὰ τὴν κατάλληλον ὥραν, γάμον μετὰ χριστιανοῦ τινος νέου, εἰς δὲ τὰ ὄρφανὰ παιδιά τὴν ἐκμάθησιν βιοποριστικοῦ τινος ἐπαγγέλματος καὶ μετὰ τοῦτο καὶ τὴν ἀγορὰν ἔτι τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν τέχνην τοῦ ἐργαλείου (αὐτόθ., IV, 2), ἵνα ὁ νέος δύναται νὰ καταστῆ αὐτάρκης καὶ μὴ καταφεύγῃ πλεον εἰς «τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀνυπόκριτον εἰς αὐτὸν ἀγάπην». Ἡ συντήρησις τῶν ὄρφανῶν, ὡς καὶ πάντων τῶν ἔχόντων ἀνάγκην βοήθειας, ἐξησφαλίζετο διὰ τοῦ ἐπισκόπου ἐκ τῶν εἰσφορῶν τῶν πιστῶν. Ἐθεωρεῖτο, τρόπον τινα, ὡς θυσία «εἰς τὸ θυσιαστήριον τοῦ θεοῦ» καὶ προνομίον τῶν ἀδελφῶν ἢ παροχὴ τῆς ἐλεημοσύνης δι' ὃ καὶ ἀπηγορεύετο ἡ ἀποδοχὴ πάσης δωρεᾶς ἐκ προσώπων ἀσκούτων ἐπαγγέλματα μὴ προσαρμοζόμενα πρὸς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἢ διάγοντα θίον ἀμαρτωλῶν. Ἐὰν δὲ προεβάλλετο ἡ ἔνστασις, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ δίδοντες πλουσιοπαρόχως καὶ οἱ ἄνευ τῆς εἰσφορᾶς αὐτῶν καθίστατο ἀδύνατος ἡ παροχὴ βοήθειας εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῆς, ἐδίδοτο ἢ ἀπάντητις, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ κληρικοὶ διὰ τῶν πρὸς αὐτοὺς παρεχομένων εἰσφορῶν, πιστεύοντες εἰς τὴν συναντίληψιν τοῦ Κυρίου, ἔπρεπε νὰ ἐπαρκῶσι καὶ εἰς τὰς ἑαυτῶν καὶ εἰς τὰς τῶν ἐνδεῶν ἀνάγκας. Ἐὰν δὲ Ἐκκλησία τις ἦτο τόσο πτωχὴ, ὥστε παρ' ὅλην τὴν ὑπάρχουσαν διάθεσιν καὶ τὰς καταβαλλομένας προσπάθειας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παράσχη ἐπικρατῆ πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς βοήθειαν, ἐθεωρεῖτο προτιμώτερον, ὅτι συμφέρει εἰς αὐτὴν νὰ καταστραφῇ ὀλοτελῶς ἢ παρ' ἔχθρῶν τοῦ θεοῦ λαβεῖν τι».

Ἡ γενναία αὕτη στάσις ἔναντι τῶν θιωτικῶν δυσκολιῶν, προτιμῶσα τὸν θάνατον ἢ τὴν ἀπὸ ἀσεβῶν ἐπικουρίαν, εὐωδιάζουσα τὸ ἄρωμα δεσθείας πίστεως πρὸς τὸν Θεόν, εἶναι συγχρόνως ἐν τῶν ἀψευδῶν μαρτυριῶν περὶ τῶν καρπῶν τῆς παρεχομένης ἀγωγῆς. Διότι ἡ λυθία λίθος πάσης ἀγωγῆς εἶναι πάντοτε τὸ κατὰ πόσον κατώρθωσεν αὕτη νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς τροφίμους αὐτῆς τοιοῦτον ἐνθουσιασμόν, ὥστε νὰ εἶναι οὗτοι ἔτοιμοι νὰ θυσιασθῶσιν ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν αὐτῆς. Κατὰ τοὺς τρεῖς αἰῶνας τῶν διωγμῶν κατὰ δεκάδας χιλιάδων ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ τῆς πίστεώς των οἱ ἥρωες τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῶν ὁποίων τὰ ὄνόματα, ὄντα καταγεγραμμένα μόνον ἐν οὐρανοῖς παρὰ τοῦ

47. Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδαγ. I, I, κεφ. IV, 30,2-3, O. Stahlin, I, 253,28 ἐξ. παιδίον δὲ οὐδὲ προσίεται ὄρφανόν αἱ τοὺς ψιττακοὺς καὶ τοὺς χαραδριοὺς ἐκτρέφουσι.

48. Τοιαῦται τεκνοτρόφοι εἶναι αἱ ἐν τῇ Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ κεφ. 5,10) ἀναφερόμεναι, αὐτὰς δὲ ἐννοοῦσιν ἀσφαλῶς καὶ αἱ Ἀποστολ. Διαταγαί. ὅταν λέγωσιν ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δεόν νὰ μεριμνᾷ κυρίως περὶ τῶν χηρῶν τῶν ἔχουσιν ἀνάγκην «διὰ τεκνοτροφίαν» II., 4. I=Funk I 87,17) ἢ καὶ περὶ μὴ χηρῶν, ἀσκούσων ὅμως τὴν τεκνοτροφίαν (πρὸβλ. αὐτόθι, II,4,2=Funk, I,37, 1 ἐξ.).

γνωρίζοντος «ἐκάστου τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν προσηγορίαν», σήμερον εἶναι ἄγνωστα εἰς ἡμᾶς. Τινῶν ὅμως ἐξ αὐτῶν παρεδόθησαν μέχρις ἡμῶν οὐ μόνον ἀπλῶς τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ αἱ ἡρωϊκαὶ αὐτῶν πράξεις καὶ ὁ μαρτυρικὸς θάνατος εἰς κείμενα, τῶν ὁποίων τὴν γνησιότητα ἐγγυῶνται αἱ ἔρευναι μεγάλων ἐρευνητῶν, ὡς αἱ τοῦ Harnack, τοῦ Preuschen κ.ἄ.⁴⁹ Τὰ ἐξηκριθώμενα δὲ ἱστορικῶς παραδείγματα ταῦτα εἶναι τόσα, ὥστε θὰ ἤρξουν εἰς τὴν σύνταξιν οὐ μόνον μᾶς, ἀλλὰ πολλῶν εἰδικῶν ἐργασιῶν. Ἐνταῦθα θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν παράθεσιν μόνων τῶν χαρακτηριστικωτέρων ἐξ αὐτῶν, ἵνα ἀπλῶς δώσωμεν εἰκόνα τινα τῆς γενναιότητος καὶ τῆς σταθερότητος, ἣ ὁποία διέκρινε τοὺς νεαροὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡρώας, τῶν ὁποίων τὸ ἅγιον παράδειγμα δύναται ν' ἀποτελέσῃ διὰ τὴν χριστιανικὴν νεότητα πάσης ἐποχῆς παρόμοιαν πρὸς ἀγῶνας ὑψηλοῦς καὶ ὠραίους. Ἀνεφέραμεν ἤδη ἀνωτέρω περὶ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τοῦ πατρὸς τοῦ Ὁριγένους Λεωνίδου, ὁ ὁποῖος, ἐγκαταλείπων πολυμελῆ οἰκογένειαν, ἐδέχθη μετὰ ἡρωϊσμοῦ νὰ ὑποστῇ τὸ μαρτύριον. Ὁ μεγαλύτερος ἐκ τῶν υἱῶν του, ὁ Ὁριγένης, δεκαεξαετῆς μόλις, ἦτο τόσον διαπεποτισμένος ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε, ἄμω τῇ ἐκρήξει τοῦ διωγμοῦ, ἐπεζήτηε ἀπόσκλητος νὰ παρουσιασθῇ καὶ ὁμολογήσῃ θαρραλέως τὴν πίστιν του, ὑφιστάμενος καὶ αὐτὸς τὸ μαρτύριον. Πράγματι δὲ θὰ τὸ ὑφίστατο καὶ οὗτος, ἐάν ἡ μήτηρ του δὲν τὸ ἀντελαμβάνετο ἐγκαίρως καὶ δὲν προεπάθει πάση θυσίᾳ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Πρὸς στιγμήν ὁ νεαρὸς Ὁριγένης ἐγκατέλειπε τὰς περὶ μαρτυρίου προθέσεις του, ὅτε ὅμως συνελήφθη ὁ πατήρ του ἀκράτητος πλέον ἦτο ἕτοιμος νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ δικαστήριον, ἵνα, ὁμολογῶν τὸν Χριστόν, ἐνισχύσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν δικαζόμενον πατέρα του. Περὶ ὀλίγον ἢ πρόθεσις του αὕτη νὰ ἐπραγματοποιεῖτο. Ἡ μήτηρ του ὅμως, προλαβούσα, ἀπέκρυψε πᾶντα τὰ ἐξωτερικὰ ἐνδύματα τοῦ ἐνθουσιώντος υἱοῦ της μέχρις οὗ ὁ σύζυγός της, περατωθεῖσης τῆς δίαιτης, ὑπέστη τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Ὁ νεαρὸς Ὁριγένης, ὢν ἐν τῷ μεταξύ ἐγκλειστος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ μὴ δυνάμενος ἄλλο τι νὰ πράξῃ, τρέμων δὲ πρὸ τῆς πιθανότητος, ἵτι ὁ πατήρ του σκεπτόμενος τὴν οἰκογένειάν του ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του, ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν, ἐξορκίζων αὐτόν, ἵνα, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν οἰκογένειάν του, μείνῃ ἀπολύτως καὶ μέχρι τέλους σταθερὸς.⁵⁰

Περὶ τὰ 20 ἔτη ἐνωρίτερον, ἐπὶ τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἐνεργηθέντος τῇ διαταγῇ τοῦ αυτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ἐμαρτύρησαν ἐν Λυῶν τῆς Γαλλίας, ἔνθα ἦνθε ἀκμὴ ἀλληνικῆ παροικία, ὁ ὑπερευνηκοντούτης ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Προθηνὸς μετὰ πολλῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι παρέδωκαν τὴν ψυχὴν των εἰς τὸν Κύριον, στεφανωθέντες διὰ τοῦ στεφάνου τοῦ μάρτυρος. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ δεκαπενταετῆς νέος, τὸν ὁποῖον οἱ δῆμοί του, ἵνα ἐκφοβίσωσι καὶ ἐπιτύχωσιν

49. Πρβλ. A. v. Harnack, Geschichte der altchristlichen Litteratur, Berlin, 1894 σ. 807-834.

50. Εὐσεβίου Ἐκκλητ. Ἱστορία, VI, 2, 6 «ἐπεχε, μὴ εἰ ἡμᾶς ἄλλο τι φρονήσας».

οὕτω τὴν μεταστροφὴν του εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, τὸν προσήγον καθ' ἐκάστην, ἵνα θεᾶται τὰ μαρτύρια καὶ τὸ τέλος ἐνὸς ἐκάστου τῶν συντρόφων του, ἄλλου μὲν ὑφισταμένου τὸν διὰ σταυροῦ, ἄλλου τὸν διὰ πυρᾶς, ἄλλου τὸν διὰ στρεβλώσεως, ἄλλου τὸν διὰ ποικίλων κακώσεων καὶ ἄλλου τὸν διὰ τῆς πρὸς τὰ θηρία πάλης θάνατον. Ὁ γενναῖος ὅμως νεανίας παρὰ τὸ φρικτὸν ψυχικὸν μαρτύριον, τὸ ὅποιον ὑφίστατο καθ' ἐκάστην, παρακολουθῶν ἀκουσίως τὰ τρομερὰ καὶ ἀποτρόπαια θεάματα τοῦ μαρτυρίου τῶν προσφιλῶν του καὶ παρ' ὅλας τὰς κακώσεις, τὰς ὁποίας συγχρόνως αὐτὸς οὗτος ὑφίστατο, παρέμεινε μέχρι τέλους σταθερὸς, ὑποστὰς γενναίως καὶ καρτερικῶς τὸ μαρτύριον (Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. V, 1, 53 ἐξ.).

Τέλος, ἐκ τῶν πολλῶν, μνημονευτέων τὸ μαρτύριον μαθητοῦ τινος τοῦ Εὐσεβίου Καισαρείας, τοῦ πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας Ἱστορίας, ὀνόματι Ἀπφιανοῦ, καταγομένου ἐξ εὐγενοῦς καὶ πλουσίας οἰκογενείας ἐκ Μ. Ἀσίας, μαρτυρήσαντος δὲ κατὰ τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης. Οὗτος ὡς χριστιανὸς «τῶν νεωτερικῶν ἐπιθυμιῶν ὑπεράνω γενόμενος» ὡς λέγει ὁ διδάσκαλός του Εὐσεβίος «καὶ μὴθ' ὑπὸ ἀκμῆς τοῦ σώματος μὴθ' ὑπὸ τῆς τῶν νέων ἐταιρείας διαφθαρεῖς τὸν τρόπον, σωφροσύνην ἠσπάζετο κοσμίως καὶ εὐσεβῶς καὶ σεμνῶς... διεξάγων καὶ τὸν ἐκεῖνο παιδαγωγῶν βίον». Κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ διωγμοῦ, βλέπων τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεχον οἱ χριστιανοί, ἵνα ἐνισχύσῃ αὐτοὺς καὶ ἐνθαρρύνῃ, προέβη εἰς πράξιν παρὰτολμον, ἣ ὁποία συνεπήχθη τὸν ἐν μέσῳ φρικτῶν βασάνων θάνατον αὐτοῦ. Καθ' ἦν στιγμήν, δηλαδή, ὁ Πραίτωρ τῆς Παλαιστίνης Οὐρβανὸς προσεφερε θυσίαν εἰς τὰ εἰδῶλα, ὁ ἅγιος Ἀπφιανός, διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τῆς φρουρᾶς, ἐπλησίασε μέχρι τοῦ ἀρχοντος καὶ κρατήσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἤρρισε συμβουλεύων αὐτόν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πλάνην καὶ νὰ παύσῃ θύων εἰς τὰ εἰδῶλα καὶ τοὺς δαίμονας. Ὡς ἦτο ἐπόμενον συνελήφθη ἄμεσως ὑπὸ τῶν περὶ τὸν βῶματον Πραίτορα στρατιωτῶν, ἄφου δὲ ἐδάρη ἀνηλεῶς ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν, προσηλωθεὶς ἐπὶ τοῦ δικαστικικοῦ ξύλου ἐπὶ 24 ὥρας. Μετὰ ταῦτα προσήχθη εἰς τὸν δικαστήν, ἀρνηθεὶς δὲ νὰ θύσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα κατεξάνθη τὰς πλευρὰς εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νὰ φαίνωνται πλέον τὰ σπλάγχνα του καὶ τὰ ὅστα, ἐδέχθη δὲ εἰς τὸ πρόσωπον τοιαύτας φθορὰς πληγᾶς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσι καὶ οἱ καλῶς γνωρίζοντες αὐτόν. Τέλος, ἐπειδὴ παρ' ὅλα ταῦτα ὁ νέος παρέμενεν εἰς τὴν ὁμολογίαν του ἀκλόνητος, προσεδέθησαν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας του στυπία λινά, δεδαπτισμένα εἰς τὸ ἔλαιον, τὰ ὅποια, ἀναφθέντα, κατέκαιον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς πληγωμένας σάρκας τοῦ μάρτυρος, αἱ ὁποῖαι κατόπιν τῶν τόσων μαρτυριῶν εἶχον ἑναπομείνει ἐπ' αὐτοῦ καὶ αἱ ὁποῖαι ἐτήκοντο ὡς κηρός. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰς τὰ μαρτύρια ταῦτα δὲν ἐνέδωκεν ὁ νεαρὸς ἦρωας, ἡμιθανῆ, πλέον, ἐνεκλείσθη καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, μετὰ τριήμερον ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν (Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. VIII, 4, 2 ἐξ.).

Θὰ ἠδυνάμεθα ἐπὶ μακρόν νὰ ἀπαριθμῶμεν τοιαῦτα κατορθώματα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως ἡμῶν, τὰ

όποια, ὡς ἐλέχθη καὶ ἀνωτέρω, εἶναι ἀπολύτως ἱστορικά, μεμαρτυρημένα κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν λεγομένων Acta Martyrum, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐπὶ τὰ πολλά, δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ τὰ ἐν τοῖς ρωμαϊκοῖς δικαστηρίοις τηρηθέντα κατὰ τὴν δίκην πρακτικά, τὰ acta proconsularia ἢ praesidialia ἢ iudicialia, ἐκ τῶν ὁποίων τινά, κατ' εὐτυχῆ πρόνοιαν, διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν.

Τέλος θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινά περὶ τῆς στάσεως τῶν χριστιανῶν γονέων, καὶ μάλιστα τῶν μητέρων, κατὰ τὸ μαρτύριον τῶν τέκνων τῶν. Ἡκούσαμεν πρὸ ὀλίγου περὶ τῆς στάσεως τῆς μητρὸς τοῦ Ὁριγένους, ἡ ὁποία παντὶ σθένει ἠμπόδισε τὸν υἱὸν τῆς ἀπὸ τὸ μαρτύριον. Αὕτη δὲ ἦτο καὶ ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ κανόνα τηρουμένη τακτικὴ τῶν χριστιανῶν ἐναντι τοῦ μαρτύριου, τὸ ὁποῖον ὤφειλον, συνετῶς συμπεριφερόμενοι, νὰ μὴ ἐπιζητῶσιν οὕτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, πολλῶ δὲ μᾶλλον διὰ τὰ τέκνα τῶν. Ἐν περιπτώσει ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν συνελαμβάνοντο ταῦτα καὶ καταδικασθέντα ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῶσι τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τότε ἡ στάσις τῶν γονέων τῶν ἦτο ἐντελῶς διάφορος.

Ἐκ τῶν πολλῶν θὰ ἀναφέρωμεν δύο μόνον παραδείγματα. Κατὰ τὰ Acta τῶν ἁγίων μαρτύρων Μαρτιανοῦ καὶ Ἰακώβου ἡ μήτηρ τοῦ πρώτου, παρισταμένη κατὰ τὸ μαρτύριον καὶ δεομένη, ἵνα μὴ ὁ υἱὸς τῆς δειλιάσῃ, ἄμα τοῦτο συνετελέσθη, ὡς ἄλλη μήτηρ τῶν Μακαρθαίων, ἤρχισε νὰ ἀγάλλεται, διότι οὐ μόνον ἦτο πλέον βεβαία διὰ τὴν νίκην τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διότι καὶ ἡ ἰδία, διὰ τῶν προσβείων τοῦ ἐν οὐρανῶις πλέον θριαμβεύοντος υἱοῦ τῆς, κατεῖχεν ἀσφαλῆ περὶ τοῦ μέλλοντός τῆς ἐγγύθισιν⁵¹. Ἐκ τοῦ Μαρτυρίου δὲ τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ριφθέντων ἐν Σεβαστείᾳ ἐν μέσῳ χειμῶνι εἰς δεξαμενήν, ἵνα ὑποστῶσι τὸν ἐκ φύξεως θάνατον, μνηθάνομεν, ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ νεωτέρου ἐξ αὐτῶν, παιδίον τινὸς ὀνόματι Μελίτωνος, φοβουμένη μήπως ὁ υἱὸς αὐτῆς ὡς νεώτερος τῶν λοιπῶν, μὴ ἀντέχων τὸ δριμύ ψῦχος, λιποψύχῃ, παραμείνασα κατ' ἄλλην τὴν διάρκειαν τοῦ μαρτυρίου πλησίον του, ἐνεθάρρουνεν αὐτὸν διὰ τὸ βλέμματός, λέγουσα εἰς αὐτὸν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν «τέκνον γλυκύτατον ἔτι μικρὸν ὑπόμενον, ἵνα τέλειος γένη· μὴ φοβοῦ, ἰδοὺ γὰρ ὁ Χριστὸς παρέστηκε βοηθῶν σοι». Τέλος ἀφοῦ ὅλοι εἶχον ἀποθάνει καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἐφορτῶνοντο ὑπὸ τῶν δημίων ἐπὶ ἀμαξῶν, ἵνα, ριπτόμενα ὁμοῦ, κατακαῶσιν, ἀπέμενε δὲ ὁ νεαρὸς Μελίτων ἀναπνέων ἔτι, ἡ θαρραλέα καὶ πιστὴ μήτηρ του, ἵνα μὴ στερηθῇ ὁ υἱὸς τῆς τῆς μετὰ τῶν ἄλλων ταφῆς, ἐλέησεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ παρέδιδε καὶ οὗτος τὸ πνεῦμα «ἀπορριψαμένη τὴν γυναικίαν ἀσθένειαν καὶ ἀναλαβοῦσα ἀνδρείον φρόνημα καὶ ἰσχύον, ἀραμένη τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὤμων, ταῖς ἀμάξαις ἠκολούθει» (Μαρτ. ἁγ. 40 μαρτύρ. Κεφ. XI καὶ XII). Ὅτε δὲ καὶ οὗτος μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν ἐρρίφθη ὑπὸ

τῆς μητρὸς του ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἵνα κατὰ μετ' αὐτῶν.

Ταῦτα εἶναι ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ ὅσα περὶ χριστιανικῆς ἀνατροφῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Κατακομβῶν ἐπὶ τῆ θάσει τῶν ὀλίγων σχετικῶς διασωθεισῶν μαρτυριῶν θὰ εἴγομεν νὰ ἀναφέρωμεν.

Ἡ μεταπολεμικὴ γενεὰ διήλθε κρίσιν ἰσχυράν, κατὰ τὴν ὁποίαν διάφοροι ἐγένοντο ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐπιθέσεις καὶ προσβολαί. Εὐτυχῶς ἡ ἐξωφρενικὴ καὶ ἐγκληματικὴ αὕτη διὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος περίοδος παρήλαθε σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ὁ κόσμος ἤρχισεν ἐπανερχόμενος εἰς τὰ δεδοκιμασμένα ὑψηλὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη. Εἰδικώτερον περὶ τῆς οἰκογενείας προσκειμένου καὶ οἱ ἀσπονδοῦντες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐχθροὶ ἤρχισαν ἀναγνωρίζοντες τὴν ὀρθότητά τῶν περὶ αὐτῆς ἀντιλήψεων αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν κατ' εὐθεΐαν δὲν τὸ ἐμολογῶσι. Ἐπὶ παραδείγματι εἰς πρόσφατον ἄρθρον τοῦ ἐν Ρωσσίᾳ ἐκδομένου κομμουνιστικοῦ περιοδικοῦ «Κοινωνικὴ νομοθεσία», πραγματευόμενον περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας γράφονται μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: ὅτι τὸ Κράτος δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ τῆς φυσικῆς του θάσεως, τῆς οἰκογενείας, ὅτι ὁ λεγόμενος ἐλεύθερος ἔρωσ εἶναι ἀντιλήψις καθαρῶς ἀστικῆ, μηδεμίαν δῆθεν ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους καὶ ὅτι ἡ οἰκογένεια τότε μόνον ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν τῆς, ὅταν ἀριθμῇ πολλὰ τέκνα! Τόσον εὐκόλως ἐλησμονήθησαν τὰ περίφημα περὶ ἐλευθέρου γάμου καὶ ἀνεμποδίστου ἐκτρέψεων μαρξιστικὰ δόγματα!

Ἡ Ἐκκλησία, πιστεύουσα εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἐν αὐτῇ θείας ἀληθείας καὶ εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἴδρου τοῦ τῆς περὶ τοῦ ἀσαλεύτου αὐτῆς ἔμαθε νὰ μὴ φοβῆται πρὸ τῶν λυσσῶδων τῶν ἀντιπάλων τῆς ἐπιθέσεων, γνωρίζουσα ὅτι τὸ φῶς τοῦ εὐαγγελίου ἐν τέλει θὰ θριαμβέσῃ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Κατακομβῶν, ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους αἰῶνας, ἄνευ οὐδεμιᾶς κοσμικῆς ἐπικουρίας ἀντιμετώπισεν ὁ Χριστιανισμὸς τὴν κοσμοκρατείαν ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ἐν τέλει ἐθριαμβέυσεν. Κατὰ τὸ πρῶτον τέταρτον τοῦ παρόντος, εἰς τινὰς δὲ χώρας ἔτι καὶ σήμερον, ὁ Χριστιανισμὸς εὐρέθῃ ἀντιμέτωπος συστημάτων καὶ ἀντιλήψεων, αἵ ὅποια, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἠπέλησαν καὶ αὐτὴν ἐπὶ τὴν ὑπαρξίν του. Ἡ ἐκβάσις ὅμως τοῦ ἀγῶνος τούτου κατ' ἀπαράβατον θεῖον νόμον εἶναι ἐκ τῶν προτέρων προδιαγεγραμμένη. Ὁ Χριστιανισμὸς ὅσῳ ἀγριώτερον κατεδιώχθη, τόσῳ λαμπρότερον ἔλαμψεν. Διότι, ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὰς λέξεις ἐνδὲ τῶν μαρτύρων, «οὐ δύναται νικηθῆναι τὸ δόγμα τοῦ Θεοῦ ὑπὸ δόγματος ἀνθρωπίνου· ὅσῳ γὰρ τοὺς εἰς αὐτὸν πεποιθότας ἀδικῶς ἀποκτείνουσιν... τοσούτῳ μᾶλλον τὸ πλῆθος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μῆκύνεται» (Acta Apollonii, κεφ. 24). Εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, μετ' ὀλιγοχρόνιον πνευματικὸν σάλλον, ἡ σωτηριώδης σημασία τῶν ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνεγνωρίσθη καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰδικώτερον εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδίων καὶ γενικώτερον καθόλου, ὑπὸ τε τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τῆς ὕγιους καὶ μεγαλυτέρας μερίδος τῆς κοινωνίας. Δὲν ἔχομεν ἢ ἐκ θάθους καρδίας νὰ εὐχηθῶμεν, ὅπως,

51. Passio SS. Mariani et Jacobi. XIII, 1 «His peractis machabaico gaudio Mariani mater exultans et passione perfecta jam secunda de filio, non illi tantum coeperat, sed et sibi, quae tale pignus ediderat, gratulari».

πρὸς τὸ καλὸν καὶ τῶν οἰκογενειῶν ἡμῶν καὶ τῆς πα-
τρίδος ἡμῶν ἐν γένει, τύχῳσιν ἀκριβοῦς καὶ ἐπιμελοῦς
ἐφαρμογῆς. Τότε οὐ μόνον κατὰ τὸν παρόντα βίον θὰ
ἀπολαύσωμεν τῶν θείων δωρεῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν
μέλλοντα θὰ τύχωμεν τῶν αἰωνίων στεφάνων. Διότι
«οὐδὲν .. ζωῆς τιμιώτερον, ζωῆς δὲ τῆς αἰωνίου, ζωῆς
ἣτις ἐστὶν ἀθανασία τῆς ἐν τῷδε τῷ βίῳ καλῶς βεβιω-
μένης ψυχῆς»¹.

52. Acta Apollonii κςφ. 30.

ΑΡΧΙΜ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΤΕΣΗ

ΕΓΓΡΑΦΑ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΣΚΥΡΟΥ

[3]

V

Ἐπιστολή, ἐξ Ἁγίου Ὁρους, τοῦ Σκύρου
Γρηγόριου¹.

Τῷ τιμιωτάτῳ Κυρίῳ κφ δημητράκη τῷ ποτε οἰ-
κονόμῳ καὶ ἐπιτρόπῳ μοι τῷ ἐν Χ' μοι ἀγαπητῷ
καὶ περιποθῆτῳ

εὐχετικῶς²

Τὴν περιπόθητον καὶ ἀγαπητὴν μοι... τιμιώτητα
πατρικῶς εὐχομαι.

† δηλοποιῶ ὅτι ἔλαβον τὸ ραβδάσιόν τῆς καὶ οὐκ
ὀλίγον ἐχάρην περὶ τῆς ἀγαθῆς τῆς υἱίας³ εἶδον καὶ
τὰ ἐν αὐτῷ σημιούμενα, καὶ περὶ τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ
παπᾶ δημητρίου καὶ αὐτὰ ὁποῦ μὲ γράφεις καὶ ὁποῦ
μὲ λέγει καὶ ὁ παπᾶς τὸ μοναστήρι δὲν ἔχει καμμίαν
εἶδῃσιν καὶ αὐτὰ εἶναι παραλογισμοὶ ὡσάν ὁποῦ εἶ-
ναι παράλογα, πλὴν τοῦτο μόνον ἠξιώθη ὁ παπᾶς μὲ
τὸ νὰ ἐδανήσθη γρόσια 200 ἀπὸ ἐν μέρος, τὰ ὁποῖα
τὰ ἐκράτησα ἐγὼ καὶ ἔχει διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ
ἅγιος σύγγελος τὸν ὁποῖον κατασπάζομαι⁴ καὶ μὲ
πρῶτον καίκι ἢ τιμιώτης σου ἀφεύκτως νὰ ἔλθῃς εἰς
τὴν λαύραν ἐπειδὴ εἶναι καλὸν ἐδικόν σου καὶ νὰ γνω-
ρισθῆς καὶ μὲ τὸν πατριάρχην⁵ καὶ μὲ τοὺς ἐξῶ προε-
στοῦς καὶ προσμένω χωρὶς ἄλλο, καὶ νὰ λάβῃς καὶ
ἐκεῖνα ὁποῦ εἶχα σᾶς προγράψῃ δηλ. λεμονία μεζή-
θραις καὶ τὰ ἀρνία, καὶ ἄλλιν σᾶς λέγω μὲ πρῶτον
καίκι νὰ ἐλθῆτε εἶναι δικάροδν σου ταῦτα μὲν εὐχε-
τικῶς τὰ δὲ ἔτη σᾶς εἶψαν πλεῖστα καὶ πανευτυχῆ
1816: μαῖου 23: λαύρα

τὸν κύρ δημητράκη γαμβρόν σας καὶ τὴν μητέρα
σου εὐχομαι

καὶ ἔλος πρὸς Θεὸν διάπειρος εὐχέτης

† Ὁ Σκύρου Γρηγόριος¹

1. Διετέλεσεν ἐπίσκοπος τῆς νήσου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1797-1837.

2. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ἐπιστολῆς.

3. Προφανῶς ὑπανίσταται τὸν Πατριάρχην ἅγιον Γρηγό-
ριον τὸν Ε' ἐξόριστον τότε ὄντα ἐν ἁγ. Ὁρει. Πρβλ. Μ. Γεδεών: Πατριαρχικοί Πίνακες σελ. 680

4. Ἀκολουθεῖ δὲ ὑστερογράφως συνέχεια τῆς ἐπιστολῆς,
ἔχουσα οὕτω: ἔμαθον ὅτι τὸ κρασί τὸ βραστάτε δώσατέ το
κατὰ τὸ παζάρι τοῦ τόπου (καὶ δι' ἄλλου γραφικοῦ χαρα-
κτῆρος) τὸν διάκονον νὰ τοῦ πῖς ἀφοῦ τὸν γράψω τότες
νάλλῃ.

5. Ἦς ὁ σκοπὸς τῆς, εἰς τὸ Ἁγιον Ὅρος μεταβάσεως τοῦτου
ἀγνοοῦμεν πιθανῶς, ἐπιλύσις διαφορῶν Ἐπισκοπῆς καὶ Με-
νῆς Ἀσύρας, ὡς ἐν τῆς ὑπάρξεως Μετοχίου αὐτῆς ἐν Σκύρῳ,
ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τιμωμένου, ὠδήγησεν αὐτὸν
ἐκεῖσε, μὴ ἀποκλεισμένων καὶ προσκυνηματικῶν λόγων.

VI

Ἐγκύκλιος πρώτη τῆς Ἐπισκοπῆς Σκύρου
πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὴν κληρικοὺς περὶ τηρήσεως
ληξιαρχικῶν βιβλίων

Ἡ Ἐπισκοπὴ Σκύρου

Ἀριθ. 53.

Ἐν Σκύρῳ τῆ 4

Αὐγούστου 1834

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν
ἐφημερίους.

Προσκαλεσθε αὔριον μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἱεραῆς
λειτουργίας νὰ παρουσιάσητε ἕκαστος ἐξ ὑμῶν τοὺς
κρῆτουμένους καταλόγους, τῆς παρελθούσης τριμη-
νίας εἰς τοὺς ὁποίους διετάχθητε προλαβόντως ἢ
καταγράψητε τοὺς ὅσοι γεννῶνται νυμφεύονται ἢ
ἀποθνήσκουσι, διὰ νὰ διευθύνωμεν γενικῶν κατάλογον
εἰς τὴν Β. Νομαρχίαν Εὐβοίας κατὰ τὴν διαταγὴν
τῆς ὑπ' ἀριθ. 95. Σᾶς ἐγκλείεται εἰς ἀντίγραφον καὶ
ἢ ὑπ' ἀριθ. 361 ἐγκύκλιος τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ἀφο-
ρῶσα περὶ τῶν εἰς ἐκάστην ἐνορίαν κρατουμένων τα-
κτικῶν βιβλίων τῶν γεννήσεων, καὶ βαπτίσεων τῶν
γάμων καὶ τῶν θανάτων, τὰ ὁποῖα προσκαλεσθε νὰ
κρατῆται ἀπὸ σήμερον δεμένα ἠριθμημένα ἐσφραγι-
σμένα τῇ σφραγίδι τῆς Ἐπισκοπῆς μεθ' ὅλης τῆς
ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς καθαρότητος κατὰ τὸ ἐπι-
συναπτόμενον σχέδιον (Α) (Β) (Γ).

Ἡ Ἐπισκοπὴ πεπεισμένη εἰς τὸν ζῆλον ὑμῶν δὲν
ἀμφιβάλλει ὅτι θέλετε φανῆ πρόθυμοι καὶ δραστήριοι
ἐκτελεσταὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνωθι διαταττο-
μένων.

Τ. Σ.

Ὁ Ἐπίσκοπος
Σκύρου Γρηγόριος

VII

Ἐγκύκλιος δευτέρα

Ἡ Ἐπισκοπὴ Σκύρου

Ἀριθ. 103

τὴν 1 Νοεμβρίου 1834

Ἐν Σκύρῳ

ἀριθ. 102 Α.

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν
ταύτην ἐφημερευόντας ἱερεῖς

Μὲ δυσαρέσκειάν μου σᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι ἡ ἀδια-
φορία σας εἰς τὰς διαφόρους προσκλήσεις τῆς ἐπισκο-
πῆς περὶ παντοίων ἀντικειμένων, σᾶς ἀποκαθιστᾶ
ὑπευθύνους ἐνώπιον τῶν Ὑ. Μ. Διαταγμάτων, καὶ
μάλιστα καθόσον ἀφορᾶ τὴν τηλικαύτην ἀδιαφορίαν
σας τῶν τριῶν τούτων βιβλίων, εἰς τὸ πρῶτον τῶν
ὁποίων θέλουν καταγράφονται ὅλα τὰ γεννώμενα καὶ
βαπτίζόμενα παιδιά, εἰς τὸ δεύτερον ὅλοι οἱ γάμοι
καὶ εἰς τὸ τρίτον ὅλοι οἱ ἀποθνήσκοντες, κατὰ τὸ
εἰς ὑμᾶς ἐπισυναπτόμενον σχέδιον.

Τέλος πάντων προσεκλήθητε τὴν ὑπ' ἀριθ. πρόσ-
κλησιν νὰ κάμετε καὶ ὠδηγήθητε ἐν τ' αὐτῷ περὶ
τοῦ τρόπου τῆς κρατήσεώς των (οὐδεμίαν) δ' ἀπό-
κρισιν ἐδώκατε εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 53 ἔγγραφο τῆς Ἐ-
πισκοπῆς

Διὰ τοῦτο σᾶς πληροφορῶ ὅτι ἂν ἐντὸς πέντε ἡμε-
ρῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς σήμερον δὲν τὰ κάμετε, θέλω
εὐρεθῆ εἰς δυσάρεστον θέσιν νὰ σᾶς κάμω ἀργοῦς πά-
σης ἱεροπραξίας καὶ νὰ παραστήσω καὶ πρὸς τὴν
Ἱεράν Σύνοδον τὴν ταυαύτην διαγωγὴν σας, διὰ νὰ
μὴν ὑπόκειμαι ἐγὼ εἰς εὐθύνην ἕνεκα ὑμῶν.

Τὰ βιβλία ταῦτα φυλαττόμενα μεθ' ὅλης τῆς ἐσω-
τερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς καθαρότητος, ἀπαιτεῖται νὰ
γείνη ἕκαστος ἀπὸ 25 κόλλας χαρτί, τὰ ὁποῖα ἀφ'

οὐ κάμετε θέλετε, παρουσιάσῃ διὰ νὰ μετρηθῶν καὶ σφραγισθῶν τῇ σφραγίδι τῆς Ἐπισκοπῆς ταῦτα πρὸς πληροφορίαν σας.

Τ. Σ.

Ὁ Ἐπίσκοπος
Σκύρου Γρηγόριος

VIII

Ἐγκύκλιος τρίτη

Ἄριθ. 30 Π.

Ἡ Ἐπισκοπή Σκύρου

14 Δεκ.
τῆν 26 Ἀπριλίου 1836
Ἐν Σκύρῳ

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν
ἐφημερίους ἱερεῖς

Ἡ Ἐπισκοπή κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 225 ἐγγράφου τῆς πρώην διατελοῦσης (sic!) Δημογεροντίας, διὰ τῆς ἀπὸ 30 Ὀβρίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 94 Διαταγῆς τῆς, σά: ἐπροσκάλεσε νὰ συντάξῃτε ἕκαστος ὑμῶν τρία βιβλία τῶν γεννήσεων, τῶν γάμων, καὶ τῶν θανάτων καὶ σὰς ἐρμήνευσε περὶ τῆς συντάξεως αὐτῶν.

Ἄλλὰ κατὰ δυστυχίαν παρτηρεῖ, ὅτι παρῆλθον σχεδὸν τρεῖς τριμηναί, ἀφ' οὗ διετάχθητε περὶ τούτων τῶν βιβλίων καὶ δὲν συνεμορφώθητε παντελῶς μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς Διαταγῆς τῆς.

Παραλείποντες ὁμῶς τὴν ἐξήγησιν τοῦ πόσον θεωρεῖσθε ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἀπειθειάν σας ἐνώπιον τῆς Α. Μεγαλειότητος κρίνομεν χρέος μας νὰ σὰς διατάξωμεν καὶ ἐν δευτέρῳ νὰ συντάξῃτε ὅσον τάχιστα ταῦτα τὰ βιβλία τῶν ἑσῶν σὰς ἐπισυνάπτομεν σαφέστερον τοὺς τύπους καὶ δὲν ἔχομεν κἀμμίαν αἰτίαν ν' ἀμφισβῆλωμεν, ὅτι συμμορφούμενοι μὲ τὴν παρῶσάν μας, θέλετε δεῖξει ὄλην τὴν ἀπαιτουμένην εὐπειθειαν εἰς τὰ διαταττόμενα ἀπόκειται μ' ὄλα ταῦτα καὶ εἰς ἡμᾶς χρέος νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τοὺς τυχόν ἀπειθήσαντας καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, διότι ὅσον ἡ Κυβέρνησις τῆς Α. Μεγαλειότητος εὐνοεῖται τοὺς εὐπειθεῖς ὑπηκόους τοῦ Ἱ. Θρόνου, τόσον ἀφ' ἐτέρου τιμωρεῖ καὶ παιδεύει τοὺς ἀπειθεῖς καὶ ὡς τοιοῦτοι σύρουν ἐναντίον των τὴν ὀργὴν τῆς, μ' ὄλην τὴν αὐστηρότητα καὶ πρὸς γνήσιν σας.

Εἰς τὸν Αἰδεσιμώτατον κ. Δημήτριον Οἰκονόμον ἐπιβῆλομεν τὴν καθ' ὄλην τὴν ἕκτασιν κοινοποιήσιν τῆς παρουσίας μας πρὸς πάντας τοὺς ἱερεῖς, πρὸς ὀδηγίαν των.

Ὁ Ἐπίσκοπος

Τ. Σ.

Σκύρου Γρηγόριος

Ἐν Π. Φαλήρῳ τῇ 7 Μαΐου 1839

ΑΡΧΙΜ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΤΕΣΗΣ

ΑΡΧ.Μ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΠΑΠΟΥΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠ. ΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

[2]

3. Καὶ θαυμάσατε μὲ ποίαν ὄντως ἀριστοτεχνικὴν δεξιότητα, ἀπευθυνόμενος τώρα πλέον καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις Ἰουδαίους, φέρει τὸν λόγον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τὸν ὅποιον καὶ κατ' ἰδίαν ἀπὸ τῆς ἀρίξεώς του εὐηγγελίζετο εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ἡ κρίσις αὐτῆ καὶ ἡ ἀπονομὴ τῆς παγκοσμίου δικαιοσύνης δὲν θὰ γίνῃ παρ' ἄλλου τινὸς ἀλλὰ παρὰ τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς «πίστιν παρασχῶν πᾶσι» περὶ τῆς γενικῆς ἀναστάσεως «ἀνέστηεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν». Διότι πράγματι, τὸ νὰ ὁμολογήσουν

οἱ Ἀθηναῖοι ὡς Θεὸν ἓνα καταγόμενον ἀπὸ μισητὸν εἰς αὐτοὺς ἔθνος, ἀποδοκιμασθέντα καὶ θανατωθέντα ἀτίμως ὑπὸ τῶν ὁμοεθνῶν του ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ νὰ παραδεχθῶν ὅτι θὰ δικασθῶν ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὰς πράξεις καὶ τὰ ἔργα των, τοῦτο ἦτο δύσκολον καθ' ὑπερβολήν. Ἄλλ' ὅταν ὁ προβαλλόμενος εἰς προσκύνῃσιν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ εἰς ἀπόδειξιν τῆς δικαιοσύνης του καὶ τῆς ἀθωότητός του ἀλλὰ καὶ τῆς θεότητος τῆς ἐνοικουσίας ἐν αὐτῷ, τὸν θρίαμβον κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τὴν τριήμερον ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν Του, αἱ πότις τότε πλέον θὰ τοῦ ἀρνηθῆ τὰς θείας τιμᾶς, καὶ πότις δὲν θὰ κλίνῃ εὐλαβῶς τὸ γόνυ, διὰ νὰ τὸν ὁμολογήσῃ Κύριον καὶ Θεὸν του;

4 Ἀλλὰ τὸν Πάυλον, εὐσεβεῖς ἀκραταί, δὲν ἐνδιέφερον ἐν τὰς ἰληθείας, τὰς ἑσῶν ἐνώπιον των ἐξέθηκον, θὰ τὰς παρεδέγοντο ὡς ἰδέας ἐνὸς νέου φιλοσοφικοῦ συστήματος καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πρὸς ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ ἐν θὰ παρεχώρουν καὶ διὰ τὸν Ἰησοῦν μίαν θέσιν εἰς τὸ πάνθεον τῶν ποικιλοτύμων θεοτήτων. Ἐκεῖνος, τὸ ὅποιον ἡ ψυχὴ τοῦ Παύλου ἐπόθει καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον δλόκληρος ἐφλέγετο, ἦτο νὰ ἴδῃ τὰς ἀληθείας αὐτὰς κατερχομένας θαυτέρον καὶ ἐγγιζούσας τὴν καρδίαν των καὶ ἀπεργαζόμενας ἐκεῖ τὸ σωτήριον ἔργον τῆς συναισθήσεως τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τοῦ πόθου τῆς ἀπαλλαγῆς ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἐν ἐπὶ τόσῃ ὥραν διελέγετο πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου ἑήματος καὶ ἐν ἐφιλοτέχνησε τὸν λόγον του καὶ τὸν διήνησε παρὰ τὴν συνῆθειάν του — μὲ τὰ ἄθη τῆς ῥητορικῆς, δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἔπραττε τοῦτο εἰμὴ μόνον ἵνα «γινόμενος τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, πάντως τινὰς σώσῃ». Καὶ δι' αὐτὸ ἀφῶ κατέδειξε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους τὴν ὑπεροχὴν τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ ἀπέναντι τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν ἢ φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ διήνησε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των τὴν γλυκεῖαν τῆς αἰωνιότητος προσδοκίαν, ἀπευθυνόμενος πλέον πρὸς ὄλας τὰς τάξεις τῶν ἀκρατῶν του, ἀδιακρίτως ἐθνικότητος καὶ μορφώσεως καὶ καταστάσεως καὶ ἡλικίας, προσκαλεῖ τοὺς πάντας νὰ γίνων συμμέτοχοι «τῆς μακρίας ἐλπίδος» καὶ συγκληρονόμοι τῶν ὑποσχέσεων καὶ ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ. «Τοὺς χρόνους οὖν τῆς ἀγνοίας ὑπεριδῶν ὁ Θεὸς τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν». Ὅποια, ἀληθῶς, ἡ ὑπεροχὴ καὶ τὸ ἄφραστον μεγαλεῖον καὶ ἐν προκειμένῳ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἐδίδασκε καὶ ὁ Σωκράτης τὴν ἠθικὴν ἀλλ' ὅπως ὁιολογεῖ καὶ ὁ Βολταῖρος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν καὶ δὲν κατώρθωσε οὐδὲ τῶν γειτόνων του τὰ ἦθη νὰ διορθώσῃ. Ἐνῶ ἡ θρησκεία τοῦ Ἐσταυρωμένου, καλοῦσα καὶ τοὺς χειροτέρους τῶν ἀμαρτωλῶν, παρέχει εἰς αὐτοὺς τὴν μετάνοιαν ὡς λουτρόν, ἐν τῷ ὅποιῳ ἀποπλύνοντες τὰ αἵσχη τῆς ψυχῆς, ἐξέρχονται ἐκαίθεν ἀγνοί καὶ καθαροί, κρίνα εὐώδη, ἀποπνέοντα τὸ ἄρωμα τῆς ἀρετῆς καὶ τὰ μῦρα τῆς ἀγριότητος. Τοῦτο λοιπὸν ἀκριδῶς τὸ μέσον ὑποδεικνύει καὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Παῦλος. Τὴν μετάνοιαν. «Τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδῶν ὁ Θεὸς τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν». Συντρίψατε πλέον τὰ εἰδῶλα τῶν δαιμονίων, τὰ ὅποια ὡς θεοὺς ἐλατρεύσατε. Ἀποστραφῆτε

τὴν λατρείαν τῶν θεοποιηθέντων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως παθῶν. Διακόψατε κάθε σύνδεσμον μετὰ τὸ ἁμαρτωλὸν παρελθόν σας. Καί, πλησιάζοντες ἐν συντριβῇ καὶ ταπεινώσει εἰς τὸν «θρόνον τῆς χάριτος», ζητήσατε «τὸν ἔλεον» καὶ τὴν συγχώρησιν παρ' Ἐκεινοῦ, ὅστις «παραγγέλλει πᾶσι πανταχοῦ μετάνοειν».

* *

Ἴδετε τώρα, χριστιανοί μου τὸ κήρυγμα αὐτὸ τῆς μετανόιας, τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ «ἀγνώστου Θεοῦ», τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, νὰ ἐπιφέρῃ γενικὴν ἀναστάτωση καὶ ἀνατροπὴν εἰς τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον, καὶ νὰ μεταβάλλῃ ἄρδην τῆς ἀνθρωπότητος τὴν ὕψιν καὶ νὰ κυριαρχῇ πανταχοῦ!

Ἴδετε πνεύματα ἐκλεκτά, ὅπως ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος καὶ οἱ λοιποὶ τῶν κατόπιν αἰώνων τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης μύτται, πῶς κλίνουσιν εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν καὶ προσφέρουσιν ἐγκάρδιον τὴν λατρείαν τῶν εἰς τὸν γυμνὸν κατὰδικον τοῦ Γολγοθᾶ!

Ἴδετε τὰ πλεῖστα τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν τοῦ παλαιοῦ καὶ νεωτέρου κόσμου πῶς ἀντικατέστησαν τοὺς πατρώους θωμούς τῶν εἰδώλων μετὰ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς πρὸς λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ἴδετε πῶς τὸ κήρυγμα αὐτὸ ἐνεψύχωσε καὶ ἐμφυχώνει καὶ σήμερον τοὺς μάρτυρας καὶ ὁμολογητὰς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Ἴδετε πῶς ὑπὸ τὴν ζωογόνον πνοὴν τῆς χρ. θρησκείας, οἱ δάρβαροι ἐκπολιτίζονται, τὰ ἥθη ἐξαγνίζονται, τὰ αἵσχη τῆς ἁμαρτίας μετατρέπονται εἰς ἔργα ἀρετῆς καὶ οἱ τέως ἀπόδλητοι καὶ ἀποδιοπομπαῖοι τῆς κοινωνίας ἀναδεικνύονται ἄγιοι καὶ ἐκλεκτοί.

Ἄλλ' ἀκριβῶς διὰ τὴν δυνάμιν του αὐτὴν τὴν ἀκαταγώνιστον καὶ ἀναδημιουργικὴν ἔχομεν οἱ πάντες καθῆκον ὑπέρτατον, ἵνα τὸ κήρυγμα αὐτὸ τῆς μετανόιας ἐνστερνισθῶμεν καὶ βυθίσωμεν τὸν βίον μας συμφῶνως πρὸς αὐτό. Ἴνα τοιοῦτοτρόπως, ὄχι μόνον ἀκροαταὶ τοῦ θεοῦ λόγου γινόμενοι, ἀλλὰ καὶ ποιηταὶ αὐτοῦ ἀναδεικνύμενοι, ἀπεκδεχόμεθα μετὰ χρηστῶν ἐλπιδῶν τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, καθ' ἣν ὁ ὑπὸ τοῦ Παύλου εὐαγγελισθεὶς εἰς τοὺς Ἀθηναίους τέως «ἀγνώστος Θεός» «μέλλει κἀνίνειν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὄρισε» τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.—

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐκκλησία καὶ ἐκδρομαί.

Ἐν τῷ ἡμερησίῳ Τύπῳ προεκλήθη συζήτησις περὶ τῆς ἐναντι τῶν ἐκδρομῶν καὶ γενικώτερον τοῦ ἀθλητισμοῦ στάσεως τῆς Ἐκκλησίας, χαρακτηρισθείσης ὑπὸ τινων ὡς ἀρνητικῆς. Τοῦτο οὖτως δύναται ἀσφαλῶς μόνον εἰς παρεξήγησιν νὰ ὀφείλεται, διότι ἡ Ἐκκλησία, ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν τῶν τέκνων αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ παρίδῃ καὶ τὴν ἐκ τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῆς ἐν γένει «σωματικῆς γυμνασίας» ὀφέλειαν. Ὡς πνευματικὸς ὅμως καὶ θεοσούστατος ὁργανισμὸς, ἀποσκοπῶν εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἔχουσα κατὰ πολὺν ὑψηλοτέραν ἀποστολήν, εἶναι ὑποχρεωμένη, ἵνα μεριμνᾷ κατὰ πρόωτον λόγον διὰ τῶν ψυχικῶν ἀναγκῶν τὴν θεραπείαν, προφυλάττουσα τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκκληρθῶνται τὰ πρὸς τὴν σωματικὴν ὑγείαν ἀποβλέποντα εἰς

βάρος τῆς πνευματικῆς. Ἐνεκεν τούτου καὶ μόνον ἀντειράχθη πολλάκις καθ' ὄρισμένων ἀκροτήτων τοῦ «ἀθλητισμοῦ», καθ' ὅς, παραγνωριζομένου τελείως τοῦ πνευματικοῦ παραγόντος, ἐπιδιώκεται μόνον ἢ τοῦ σώματος θεραπεία. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ βασιλικὴ ὁδὸς ἢ δυναμένη ἀμφότερα νὰ συνδυάσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ.

Λειτουργία δι' ἐκδρομῆς

Τοιοῦτόν τι μέτρον εἶναι αἱ λίαν πρωῶναι λειτουργίαι δι' ἐκδρομῆς, αἱ ὁποῖαι καθιερώθησαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἵνα ἀπὸ τῆς μεταπροσεχοῦς Κυριακῆς τελῶνται τακτικῶς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ εἰς τινὰς γειτονικοὺς πρὸς τὰ σημεῖα ἐκκινήσεως ἐκδρομῶν ναοὺς. Τοιοῦτοτρόπως ὁ πιστός, ὁ ὁποῖος ἠμποδίζετο νὰ μεταβῇ εἰς ἐκδρομὴν, διότι ἡ θ. λειτουργία ἐτελείωνεν ἀργά, δὲν θὰ ἐμποδίζετο πλέον. Ὁσαύτως ὅσοι, προτιμῶντες τὴν μετὰβασιν εἰς ἐκδρομὴν τινὰ, ἐγκατέλειπον τὸν ἐκκλησιασμὸν θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ, καταβάλλοντες μικρὰν τινὰ ἐπὶ πλέον προσπάθειαν καὶ θυσιάζοντες ὀλίγα λεπτὰ ἐκ τῆς πρωῆς ἀναπαύσεώς των, νὰ ἀπολαμβάνωσιν ἀμφότερα. Ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελον νὰ ἐκκλησιασθῶσιν, εὐρισκόμενοι ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἔλαβε μέριμναν ὁ Μακροβίτατος Ἀρχιεπίσκοπος, καθορίσας, ἵνα ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐν ὑπαίθρῳ, τελῶνται σύντομοι λειτουργίαι μετὰ βραχείως καὶ περιεκτικῶν κηρύγματος εἰς τὰ σπουδαιότερα ἐκδρομικὰ καὶ παραθρησκευτικὰ κέντρα. Μετὰ τὴν λήψιν τῶν μέτρων τούτων ὅσοι θὰ παραμελήσωσι τὸ καθῆκον τοῦ τακτικοῦ ἐκκλησιασμοῦ θὰ εἶναι ἀπολύτως ἀδικαιολόγητοι.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Κολχόζ.

Ὁ διαβόητος Γιαροσλάβσκη, πρόεδρος τῆς ὁργανώσεως τῶν Στρατευομένων Ἀθῆναι, γράφων εἰς τὴν ἐφημερίδα «Τὸ δημιουργικὸν ἔργον τοῦ Κόμματος», παρατηρεῖ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐν Ρωσίᾳ «παρουσιάζεται σήμερον ὑπὸ νέαν ὄψιν». Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, λέγει, χωρισθεῖσα ἀπὸ τοῦ Κράτους, εὔρε «νέαν κοινωνικὴν βάσιν εἰς τὰ Κολχόζ», τὰς γνωστὰς γεωργικὰς συντεχνίας τοῦ Κράτους, ἐδημιουργήθησαν δ' οὕτω αἱ «Ἐκκλησία τῶν Κολχόζ». Ἀδυναταί τις, συνεχίζει, νὰ ἀναφέρῃ πολλὰς περιπτώσεις ναῶν συντηρουμένων ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῶν Κολχόζ, ὅπερ ἐξικνεῖται μέχρι τοιοῦτον σημείου, ὥστε νὰ βλέπη τις ἐργάτας τῶν Κολχόζ, ἐτοιμάζοντας τὴν ἀναγκαίαν ξυλείαν πρὸς θέρμανσιν τοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ συμβαίνει καὶ τοῦτο τὸ ἀνήκουστον διὰ τὸν ἀξιολύπητον πρόεδρον. Ὅτι «τὰ μέλη τῶν Κολχόζ, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νέου Συντάγματος, δύναται, ἐὰν ἐπιτύχωσι σχετικὴν πλειοψηφίαν, νὰ ψηφίσωσι ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως καὶ συντηρήσεως τῶν οἰκων λατρείας».

Ἄλλ' ἡ φθοροποιὸς (!) δύναμις τῆς Ἐκκλησίας δὲν περιορίζεται δυστυχῶς, κατὰ τὸν Γιαροσλάβσκη, μόνον μεταξὺ τῶν χωρικῶν. Ἡ Ἐκκλησία, λέγει, φαίνεται ὅτι εὔρε καὶ εἰς τὰς πόλεις «κοινωνικὴν βάσιν» μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ μάλιστα μεταξὺ τῆς σοβιετικῆς διανοήσεως. «Εἶναι προφανές ὅτι ἑκατομύρια ἀνθρώπων πιστεύουσιν ἀκόμη ὅτι ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ οὐδὲ θορῆ πίπτει ἐκ τῆς κεφαλῆς

τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι τὸ πᾶν εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ».

Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι πάντες εὐρισκόμεθα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ ἀγαθότητί Του κατορθώνει, ὥστε καὶ ὅταν αἱ ἡνίαι ἐνὸς Κράτους εὐρίσκωνται εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁμοφρόνων τοῦ Γαιορσλάβσκη νὰ φωτίζη τοὺς ἐπὶ μέρους πολλὰς καὶ ἐκ τῶν διωγμῶν νὰ ἐξέρχεται νέα Ἐκκλησία, πλὴν ἰσχυροτέρα καὶ καθαρωτέρα ἢ πρότερον.

* Ὁ ἐν Freiburg καθηγητῆς κ. R. P. Chevalier ἔδωκε τελευταίως διάλεξιν ἐνόμιον τῆς Καθολικῆς Ὁμοσπονδίας τῆς Γενεύης ἐπὶ τοῦ θέματος «ὁ μαρξισμὸς εἰς ῥῆξιν μετὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν πραγμάτων», περιορισθεὶς κυρίως εἰς τὸ νὰ καταδείξῃ τὸ ἀσυμβίβαστον μετὰ τοῦ μαρξισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ. Ἄν ὁ Μαρξισμὸς εἶπεν, ἀπαιτεῖ τυφλὴν ὑπακοήν. τὴν ὅποιαν τινὲς ζητοῦσιν νὰ ἐπιτύχωσιν, εἴτε διὰ τῆς πειθοῦς εἴτε διὰ τῆς βίας, ἐξικινυμένης μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀποκηρύξεως τῆς συνειδήσεως ὑπὲρ τῆς συνειδήσεως ἄλλου τινός. Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἡ ἐσχάτη ἀπογύμνωσις, ἣν δύναται τις νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι οὕτω πως τὸν ἀποδίδει εἰς τὸν ἑαυτόν του. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης ἀπόλλυται καὶ τὸ ἄτομον στερεῖται τοῦ τελευταίου καταφυγίου τ. ἔ. τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ ὁ ὁμιλητῆς εἶπεν ὅτι ἀπόκειται εἰς τὸν Χριστιανισμόν νὰ δείξῃ, ὅτι ὁσέεται πάσας τὰς ἀξίας, τὰς ὁποίας διετήρησεν ὁ μαρξισμὸς καὶ ὅτι διασώζει καὶ ἐκείνας, τὰς ὁποίας οὗτος καταστρέφει. ἐξυψῶν συνάμα καὶ τὰς μὲν καὶ τὰς δὲ ὑπεράνω τοῦ φυσικοῦ των προορισμοῦ.

* Ἐξ ἀφορμῆς τῆς Γερμανικῆς Ἐδαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῶν παραρρητίων ἐπαρχιῶν, εἰπὼν ὅτι «ἡ Ἐκκλησία ὤφειλε νὰ συνιδέσθῃ δι' εὐχαριστιῶν τὰ μεγάλα συμβάντα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς καὶ νὰ συμμετέχῃ εἰς αὐτὰ πνευματικῶς ἀντὶ νὰ κηρύττῃ εἰς τὴν χώραν, κατὰ τὰς πλέον δυσκόλους αὐτῆς στιγμὰς, τὴν μενάνοιαν, τὸ συμβούλιον τῆς Ὁμολογιακῆς Ἐκκλησίας τῶν παραρρητίων ἐπαρχιῶν ἀπήντησε διὰ τῶν ἐξῆς: «Ἡ σωτηρία δὲν δύναται νὰ προσέλθῃ εἰμὴ ἐκ τῆς μετανοίας καὶ τῆς πίστεως. Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τῇ θέσει τοῦ Ἐδαγγελίου, μετὰ πίστεως καὶ μετανοίας ζητοῦσι πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐκείνοι μόνον θὰ λάθωσιν ὡς ἐκ περισσοῦ, καὶ πᾶν ἄλλο, τὸ ὅποιον εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν των. Θὰ λάθωσι τὴν δύναμιν νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ ἀγωνίζωνται, νὰ ζῶσι καὶ νὰ ἀποθνήσκωσιν, ἵνα οὕτως ὁ χριστιανὸς ἀποθῇ θαρραλέα ὑπερῆς ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῃ. Ἐκεῖνος ὅμως, ὅστις θὰ ἤθελε νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς καρπούς τοῦ Ἐδαγγελίου, χωρὶς νὰ δεχθῇ τὸ οὐσιῶδες μήνυμα του, τὸν Σταυρὸν, τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν χάριν, νοθεύει τὸ Ἐδαγγέλιον... Ἡ Ἐκκλησία, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει ὅπως τὸ εδαγγελικὸν κήρυγμα τῆς μετανοίας ὑποστῇ ἀλλοίωσιν τινα, ἔστω καὶ κατὰ τὰς δυσκολωτέρας στιγμὰς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, θὰ παρανοηταί πάντοτε πολιτικῶς. Ὁ Ἥλιος, ὁ Ἄμῶς, ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Παῦλος πρόκεινται ἡμῖν παραδείγματα. Εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις ὁ κόσμος ἔχει τὴν πεποθησιν, ὅτι δικαίως πολεμεῖ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἀπαξ ἢ παρεξήγησις εἶναι πρακτικῶς ἀναπόφευκτος, ἡ θέσις παντός ἀληθοῦς χριστιανοῦ εἶναι μετ' ἐκείνων, οἵτινες κηρύττουσιν ἔστω καὶ ἀδελφῶς, τὴν μετάνοιαν καὶ οὐχὶ μετ' ἐκείνων οἵτινες κηρύττοντες, παραλείπουσι οὐσιῶδες ἀληθείας».

* Ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἐκδοθέντι βιβλίῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Partners», δημοσιουθέντι ὑπὸ τοῦ Press und Publication Board of Church Assembly καὶ ἀφιερωμένῳ, κατὰ τὸ πλείστον, εἰς τὴν μελέτην τῆς θέσεως τῶν ἀγγλικανικῶν ἱεραποστολῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ σύνολον παρομοίων προ-

παθειῶν ἐν τῷ κόσμῳ. ἀναφέρονται καὶ τὰ κατωτέρω χαρακτηριστικὰ περὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας:

«Ὁ Ἀγγλικανισμὸς περιγράφεται ὡς μία ὁμοσπονδία ἀνευ ὁμοσπονδιακοῦ κέντρου... Ἐκάστη ἐπισκοπή, εἶναι κυρίαρχος ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀρμοδιότητός της καὶ δύναται νὰ ἀποφασίσῃ, ἐὰν τὸ ἐπιθυμῇ, ὅπως διακόπῃ τὰς σχέσεις της μετὰ μίας ἢ πασῶν τῶν ἄλλων ἐπισκοπῶν. Ἡ ὄντως φαινομαστὴ ἀδελφωσύνη τῆς ὁποίας ἀπολαύομεν ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ δι' οὐδενὸς δεσμεύεται συνταγματικῶς δεσμοῦ» τὸ συνέδριον τοῦ Lambeth δὲν ἀποτελεῖ συνταγματικὴν τινα ἐξουσίαν, εἰδὸς τι ὑπερ-συνόδου, ἰκανὴν νὰ δώσῃ κατευθύνσεις εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς συνόδους, τὰς ἡνωμένας διὰ τοῦ μοναχικοῦ δεσμοῦ τῆς ἀδελφωσύνης, πράγμα ἀσύνηθες, δεδομένου ὅτι καὶ αὐτὴ ἢ Βρετανικὴ Ἀυτοκρατορία ἔχει, τοῦλάχιστον, ὡς θάσιν τὸ καταστατικὸν τοῦ Westminster. Ὁ Ἀγγλικανισμὸς δὲν ἔχει οὐδὲν καταστατικὸν νόμον. Ἐν ἄλλαις λέξεσι ἡ περὶ συνεταρισμοῦ ἀντιλήψις εἶναι ἀπολύτως θεμελιώδης. Ἡ ἐνότις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας δὲν βασίζεται ἐπὶ ἀρθρῶν νόμου τινός».

* Ἐν τῇ ἐσχάτῳ δημοσιευθείσῃ ἐκδόσει τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Γκλῶστερ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν μελέτην τῶν ἐν τῷ συνέδριῳ τοῦ Ἐδιμβούργου γενόμενων δηλωτέων περιέχονται σημεῖα τινα χαρακτηριστικὰ τῶν τάσεων, αἵτινες κυρίως ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὰς συζητήσεις τοῦ συνεδρίου τούτου. Οὕτω διεπιστώθη ὅτι δύο ἦσαν τὰ σημεῖα ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐσημειώθησαν διαφωνίαι: 1) Ἐν ᾧ ἢ μία παράταξις τοῦ συνεδρίου ἐπεθύμει νὰ φθάσῃ εἰς ὀργανικὴν ἔνωσιν, ἡ ἑτέρα ἐθεώρει ἑαυτὴν ἰκανοποιημένην ἐὰν ἐπετυχάνετο ἐν εἰδος ὁμοσπονδίας τοῦλάχιστον ὡς ἀρχὴ καὶ ὡς πρῶτον ἀποτελέσμα. 2) Ἐν ᾧ ἢ μία μερὶς ἐθεώρει τὴν διεκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἔνωσιν, ἡ ἑτέρα μερὶς ἐνέμιξεν, ὅτι ἡ διεκκλησιαστικὴ κοινωνία ὤφειλε νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ τεκμήριον τῆς τελείας ἐνότητος. Διεπιστώθη ὡσαύτως ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ἀποτελεῖ ἐπίμαχον σημεῖον, δημιουργοῦν πολλὰς διαφωνίας. Ἄλλων μὲν θεωρούντων ὅτι οὐδεμία ἔνωσις εἶναι δυνατὴ ἐὰν δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐπισκοπικῆς βάσεως, ἑτέρων δὲ ἀρνούμενων παντελῶς νὰ δεχθῶσι τοῦτο. Λέγεται ὡσαύτως, ὅτι ὑφίσταται καὶ πνευματικὴ διαφορά, χωρίζουσα τὴν Ἑδρῶπην ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς, θεωρουμένη δὲ ὑπὸ τῶν ὡς ἡ σβαρωτέρα

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ ΠΑΡΑΠΗΓΜΑΤΩΝ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 13 τρέχοντος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τοὺς ἐπὶ τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας στρατώνας τοῦ Ἀ' Συντάγματος Πεζικοῦ καὶ τοῦ Ἀ' Συντάγματος εὐζώνων τῆς φρουρᾶς Ἀθηνῶν.

Πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν εἶχε παραταχθῆ τμήμα στρατοῦ, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου παρουσίασεν ὄπλα, ἐνῶ ἡ Μουσικὴ τῶν Συνταγμάτων ἐπαίανιζε τὸ χαιρετιστήριον ἀνάκρουσμα. Πρὸς προὔπαντησιν τοῦ σεπτοῦ ἐπισκέπτου εἶχον σπεύσει οἱ διοικηταὶ τῶν δύο Συνταγμάτων μετὰ τοῦ στρατιωτικοῦ ἱερέως τοῦ Ἀ' Σώματος Στρατοῦ Ἀρχιμ. κ. Κυπριανοῦ Πουλάκου.

Ἐδθὺς ὡς ὁ Μακαριώτατος περιεβλήθη πρὸ τοῦ Διοικητηρίου τὸν μανδύαν μετὰ ὠμοφορίου καὶ ἐπιτραχηλίου καὶ ἱερεὺς καὶ ὁ διάκονος τὰς στολὰς αὐτῶν, καὶ μετὰ τὸν ἐδλογητόν, ὑπὸ χοροῦ καλλιφώνων ψαλτῶν, ἀνηκόντων εἰς τοὺς ἐσχάτως κληθέντας ὑπὸ τὰ ὄπλα «ἀπαλλαγέντας», ἐψάλησαν τὰ τροπάρια «σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου» καὶ «ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ σταυρῷ ἐκουσίως» καὶ ἡ δοξολογία. Ἐἶτα γενόμενης ὑπὸ τοῦ διακόνου ἔκτενοῦς καὶ εἰπόντος

τοῦ Μακαριωτάτου τὴν εὐχὴν «ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεός» ἐφάλη ὁ Πολυγαρισμὸς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ εἰς «πολλὰ ἔτη» πρὸς τὸν ἐδλογοῦντα ἀρχιερέα.

Μεθ' ὃ ὁ Ἀρχιμ. κ. Κυπριανὸς προσεφώνησε τῇ Α. Μακαριότητι διὰ τῶν ἐξῆς:

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Ὁ ἔθνικός μας στρατός, τοῦ ὁποῦ δύο μόνον τετιμημένα τμήματα, τὸ 1ον Πεζικὸν Σύνταγμα καὶ τὸ 1ον Σύνταγμα ἐδζώνων τῆς φρουρᾶς Ἀθηνῶν, ἐπισκέπτεσθε σήμερον, ἵνα, ὡς Ἀνώτατος Ἀρχων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Πνευματικὸς Πατήρ, τὰς Πατρικὰς Σας εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ νουθεσίας ἐπιδαψιλεύσητε αὐτῶν, αἰσθάνεται ἐπὶ τούτῳ ὅλως ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν ἀνεκλάλητον, ψυχικὴν δὲ ἱκανοποίησιν οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Εἰς τὸν υπερήφανον καὶ τετιμημένον καὶ ἡρωϊκὸν τοῦτον Στρατὸν ἡ θεία Πρόνοια ἀπὸ τετραετίας μὲ ἔταξε διδάσκαλον ταπεινὸν τῶν οὐρανίων Αὐτῆς ἐπαγγελιῶν ἐνώπιον δὲ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὀλοψύχως διακηρύττω, ὅτι ἐν τῷ Στρατῷ μας εὗρον τὴν μοναδικὴν καὶ εὐχαρίστον εὐκαιρίαν νὰ ἐκτιμῆσω τὴν θρησκευτικὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατιώτου καὶ τὴν στοργήν, ἣν οὗτος τρέφει καὶ αἰσθάνεται πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ὅταν τὴν θρησκευτικότητά του αὐτὴν ἀναξίωπον καταλλάξῃς ἡ Ἐκκλησία μας δι' ὀργάνων Τῆς, ἐχόντων συνειδήσιν τῆς ὑψηλῆς τῶν ἀποστολῆς.

Φέρω ὑπερηφάνως τὸν διακριτικὸν τίτλον τοῦ στρατιωτικοῦ ἱερέως· θὰ ἔβλεπον δὲ μετὰ περισσῆς ὅλως χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως πληρουμένας ὑπὸ δακρίμων τοῦ θείου λόγου χειριστῶν, κληρικῶν ἀδελφῶν, καὶ τὰς δέκα ἕξ, ἐκ τῶν εἴκοσιν, ὑπολειπομένας κενὰς θέσεις στρατιωτικῶν ἱερέων, ἅς τὸ διὰ τὴν θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς στρατευομένης Νεότητος τοῦ Ἑθνικοῦ ἡμῶν Κυβερνήτου καὶ τοῦ Ἐξοχωτάτου ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν κ. Ὑφυπουργοῦ ἐνδιαφέρων, ἐδημιούργησε.

Εἶναι τοῦτο ἐν σημείον ὑψίστης σημασίας καὶ ζωτικοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας ἐνδιαφέροντος, ὡς νομίζω, ἢ πλήρως, ὅλγον ὅτι, τῶν κενῶν θέσεων τῶν στρατιωτικῶν ἱερέων καὶ ἡ ἐπαύξησης τῶν θέσεων τούτων, ὥστε, εἰ δυνατόν, ἕκαστον Σύνταγμα νὰ ἔχη τὸν ἱερέα του, τὸν διδασκτικὸν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ. Ὁ στρατός ἐκ τῶν τάξεων τοῦ ὁποῦ πᾶς Ἕλληνα ὑποχρεωτικῶς διέρχεται, εἶναι ἡ ζύμη, δι' ἣς ὅλον τὸ φύραμα θὰ ζυμωθῇ, Δόκιμος τοῦ θείου λόγου ἐξαγγελεὺς ὁ στρατιωτικὸς ἱερεὺς δὲν θὰ μεταδώσῃ μόνον εἰς τὸν στρατιώτην τὰς ἀναγκαίας θρησκευτικὰς γνώσεις καὶ δὲν θὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὸν ἀπλῶς ὀρθὰς ἀντιλήψεις καὶ πεποιθήσεις ἐπὶ τῶν σοβαρῶν ζητημάτων, ἅτινα ἀπησχόλησαν καὶ θὰ ἀπασχολοῦν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, καὶ τὰ ὁποῖα δυνάμεθα εἰς τρεῖς λέξεις νὰ συνοψίσωμεν· **Θεός-Κόσμος-Ἄνθρωπος**, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοῦ, ἐπανερχομένου εἰς τὴν ἐστίαν του, ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς τὰ εἰρημικά του ἔργα, θὰ μεταλαμπαδεύθωσιν αἱ θρησκευτικαὶ ἀλήθειαι καὶ εἰς τὸ ἀπώτερον χωρίον τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

Θὰ ἐτόλμων, μάλιστα, νὰ ἔλεγον, ὅτι καὶ οἱ ἐν

ταῖς Μητροπόλεσιν ὑπάρχοντες ὀλίγοι ἱεροκήρυκες ἐν τῷ στρατῷ θὰ ἔδει νὰ εὗρωσι τὸ πεδίον τῆς πνευματικῆς αὐτῶν δράσεως, διὰ τὸν λόγον ὃν εἶπον· ὅτι δηλαδὴ ἅπασα ἡ ἑλληνικὴ νεότης διέρχεται τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ, ὑποχρεωτικῶς δέ, σὺν ἄλλοις, ἀκροᾶται καὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, καὶ εἰς ὥριμον ἡλικίαν εὐρίσκειται διὰ νὰ δύναται, εὐκολώτερον τώρα, σταθμίζουσα λογικῶς τὰ πράγματα, νὰ εὗρῃ τὸ ὀρθόν, τὸ πρέπον, τὸ πρακτέον ἀπὸ τῆς καθαρῶς πλέον θρησκευτικῆς, ἐν προκειμένῳ, πλευρᾶς.

Ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ἡ ὁποία ἐτάχθη ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας σκοπίας, μετὰ καὶ τῶν ἄλλων Αὐτῆς πολυσχιδῶν ἀσχολιῶν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ εὐδοκήσῃ νὰ στρέψῃ οὕς εὐλόγων καὶ ἐπὶ τῶν ταπεινῶς διατυπωμένων ἀντιλήψεων μου, ἐκ τῆς μικρᾶς ἐν τῷ Στρατῷ διακονίας μου ἀπουληθῶσιν. Καὶ ἐὰν εὗρῃ ταύτας ὀρθὰς, ἅς δώσω—κατὰ τὸ ἐνδὸν τὴν ἀρμόζουσαν κατεύθυνσιν καὶ λύσιν· ἐὰν δ' οὐ, ἅς θεωρήσῃ ταύτας ὡς μὴ λεχθείσας.

Ἀλλὰ θὰ ἦτο, Μακαριώτατε, οὐσιώδης παράλειψις ἐὰν κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην καὶ ἱστορικὴν διὰ τὸν στρατὸν μας στιγμὴν, δὲν ἀνεμνησκόμεθα μετὰ ἱερᾶς συγκινήσεως τῶν πολυτίμων διευκολύνσεων, ἅς μετὰ περισσῆς εὐγενείας καὶ ἐνδιαφέροντος θερμῶ μοι παρέσχον ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων μου οἱ κ. κ. Ἀξιωματικοί, ἀπὸ τοῦ ἡρωϊκοῦ καὶ τετιμημένου, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄκρον εὐσεβοῦς Στρατηγοῦ μας καὶ Διοικητοῦ τοῦ Α' Σ. Στρατοῦ κ. Πιτσιᾶ, μέχρι τοῦ κατωτέρου ἀξιωματικοῦ καὶ ὑπαξιωματικοῦ, πρὸς οὓς, θὰ παρεκάλουν θερμῶς νὰ ἐπιτρέψῃτε εἰς τὴν ταπεινότητά μου, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, νὰ ἐκφράσω καὶ δημοσίᾳ τὰς θερμότερας τῶν εὐχαριστιῶν μου δι' ὅσα ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἐκθύμως καὶ οὗτοι συνεισέφερον.

Καὶ νῦν, δεχθῆτε, Μακαριώτατε Δέσποτα, ἐκ μέρους πάντων τῶν παρισταμένων, ὧν ἐντολὴν ἐκπληρῶ, τὰ βαθύτατα σέβη καὶ τὴν ἐτι βαθύτεραν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν διὰ τὴν Πατρικὴν ἐπίσκεψίν Σας καὶ ἐπιτρέψατε ἀπὸ μέσης καρδίας εἰς τὰ χεῖλη ὄλων ἡμῶν νὰ ἀνέλθῃ διάθερος ὑπὲρ τῆς μακροημερεύσεως τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εὐχῆ.

Μετὰ τὴν προσφώνησιν ταύτην τοῦ στρατιωτικοῦ ἱερέως τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἄνδρας τῶν συγκεντρωμένων Συνταγμάτων, εἶπε πρὸ τοῦ μικροφώνου.

Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα ἡ Ὑμετέρα Πανοσιολογίως προσεφώνησεν ἡμῖν ἀπὸ μέρους αὐτῆς καὶ τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ.

Ἦλθομεν, Ἕλληνες στρατιῶται καὶ ἀγαπητὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ τέκνου, ἵνα προσκομισαμεν τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶς συγκινεῖ ἡ προθυμία καὶ ὁ ἐνθουσιασμός μεθ' ὧν ὑπακούσαντες εἰς τὸ πρόσταγμα τῆς Πατριδος, ἐσπεύσατε οἱ κληθέντες ὅλοι ἀνεξαιρέτως νὰ περιβληθῆτε τὴν τιμίαν καὶ ἱερὰν τοῦ στρατιῶτου στολὴν καὶ νὰ ἀσκηθῆτε εἰς ὅλα τὰ ὄπλα, ἵνα

ἐν καιρῷ χρησιμοποιήσητε αὐτὰ καὶ ἑαυτοὺς εἰς ἄμυναν τῆς Πατριδος. Ἀφήσατε ἐργασίαν καὶ ὅλας τὰς τοῦ βίου πραγματείας, οἰκείους, ἄνεσιν οἰκογενειακὴν, καὶ ἀφωσιώθητε εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ στρατιώτου καὶ μὲ χαρὰν καὶ μὲ τραγοῦδι περναίτε τὴν ἐπίμοχθον στρατιωτικὴν ζωὴν, ἔτοιμοι ἵνα καὶ τὴν ζωὴν σας θυσιάσητε ὑπὲρ τῆς Πατριδος, ὅταν ἡ σωτηρία αὐτῆς ἀπαιτήσῃ τοῦτο· αὐταπάρνησιν καὶ θυσίαν ἀπαιτεῖ ἡ θρησκεία καὶ ἡ πατρις ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς· καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τῆς, ἔαν θέλουν νὰ εἶναι ἄξιοι αὐτῆς. Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, λέγει ὁ Κύριος, καὶ μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ ἡ Πατρις, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι· ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος, καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος». Περὶ καὶ κούφια εἶναι ἡ ζωὴ χωρὶς τὰ ἰδανικά τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατριδος καὶ χωρὶς τὸν πλοῦτον τῶν εὐγενῶν συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα ἐμπνέει ἡ πίστις εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἡ πίστις πρὸς τὴν Πατρίδα. Εἴσθε οἱ φρουροὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς τιμῆς τῆς πατριδος, τῆς ὁποίας ἡ ἔννοια περιλαμβάνει τὴν ὠραίαν φύσιν τῆς καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς, τὰς οἰκογενείας μας, τὴν θρησκείαν μας, τὸν πολιτισμὸν μας καὶ ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν παρήγαγε διὰ τῶν αἰώνων ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα. Χάρις εἰς τὸν ἰσχυρὸν στρατόν, ὃν ἀπὸ ἐτῶν ὀργανώνει ὁ ζῆλος καὶ ἡ φιλοπατρία τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ φωτεινὴ συστηματικὴ ἔοικος καὶ ἀκοίμητος ἐργασία τῶν στρατηγῶν καὶ ἀξιωματικῶν μας καὶ αἱ ὑπέροχοι ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνοσ στρατιώτου, ἡ Ἑλλάς κατέστη διπλωματικῶς ἰσχυρὰ καὶ σεβαστὴ εἰς πάντας καὶ περιζήτητος φίλος παράγων τῆς εἰρήνης σπουδαῖος· διότι μόνον οἱ ἰσχυροὶ στρατοὶ καταστέλλουν τὰς ἀρπακτικὰς ὀρέξεις τῶν πλεονεκτικῶν λαῶν, ἀναστέλλουν τὴν πολεμικὴν αὐτῶν ὁρμὴν, καὶ ἐξασφαλίζουν τὴν εἰρήνην καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ, ἥτοι πολιτισμὸν, δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν πλοῦτον, κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακὴν γαλήνην, πρόοδον καὶ προκοπὴν ἐν παντί.

Ἡ βαθεῖα συναίσθησις ὅλων τῶν ἀγαθῶν τούτων, τὰ ὁποῖα σεῖς οἱ στρατιῶται ἐξασφαλίζετε εἰς τὴν ἀγαπητὴν καὶ γλυκεῖάν μας πατρίδα, ἅς σᾶς κάμη ὑπερηφάνους, καὶ ἅς σᾶς ἐμπνέῃ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην τῆς θυσίας, τὴν ὁποίαν ἐνέπνεε καὶ εἰς τοὺς πρόγονους μας, ἐναμίλλως πρὸς τοὺς ὁποίους δύνασθε καὶ σεῖς ὅλοι πίστις, φῶς, ζωὴ, νὰ βεβαιώνητε «οὐ κατασχευῶ ὅπλα τὰ ἱερά, οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ὅτω ἂν στοιχήσω, ἄμυνῶ δὲ καὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὑπὲρ ὁσίων καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν τὴν πατρίδα δὲ οὐκ ἐλάττω παραδώσω, πλείω δὲ καὶ ἀρεῖω, ὅσης ἂν παραδέξωμαι· καὶ εὐηκοήσω τῶν ἀει κρατούντων καὶ τοῖς θεσμοῖς τοῖς ἰδρυμένοις πείσομαι καὶ ὅσους ἂν ἄλλους τὸ πλῆθος ἰδρῶσθαι διοφρόνως· καὶ ἂν τις ἀναιρῇ τοὺς θεσμούς ἢ μὴ πεῖθηται οὐκ ἐπιτρέψω, ἄμυνῶ δὲ καὶ μόνος καὶ μετὰ πάντων καὶ ἱερά τὰ πάτρια τιμήσω· ἴστωρ Θεὸς τούτων». Ἀμήν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος διέκοψε τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς, ἐξουσιοδοτήσασα τὸν Μακ. Πρόεδρον, ἵνα διεκπεραιῇ τὰς τελεστέας φάσεις ὑπηρεσιακὰς ὑποθέσεις, παρουσιασθείσης ὁ ἀνάγκης ἐπείγουσης, προβῆ εἰς τὴν σύγκλησιν αὐτῆς.

—Μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου οἱ πλείστοι τῶν Σεβ. Συνοδικῶν συνέδρων ἀνεχώρησαν διὰ τὰς ἐπαρχίας· αὐτῶν ἢ διὰ τὰς λουτροπολεῖς πρὸς λουτροθεραπείαν.

—Ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ τῆς ἐκθέσεως τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «ἡ Ζωὴ» περὶ τοῦ κατὰ τὸ διαρροῦσαν σχολικὸν ἔτος 1938)1939 ἐπιτελεσθέντος διὰ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἔργου αὐτῆς, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἐκφορᾷσθῶσιν τῇ Ἀδελφότητι αἱ εὐλογίαι καὶ ὁ ἔπαινος τῆς Ἐκκλησίας.

—Κατόπιν τῆς ὑποβολῆς ἐνθουσιωδῶν ἐκθέσεων τῶν οἰκείων Μητροπολιτικῶν καὶ ἄλλων ἀρμόδιων ἀρχῶν περὶ τοῦ συνετελεσθέντος ἔργου κατὰ τῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ πρότασιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ δαπάναις αὐτῆς ἀποσπασθέντων ἐπὶ τρίμηνον κατὰ ταῖς Μητροπόλεις τῆς Β. Ἑλλάδος ἱεροκηρύκων καὶ πνευματικῶν, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐκφρασθῇ αὐτοῖς, ἥτοι τῷ ἀρχιμ. Δαν. Βασιλοπούλῳ, ἱεροκήρυκι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βεργίας καὶ Ναούσης, ὑπηρετήσαντι κατὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐδέσσης, τῷ ἀρχιμ. Θεοδ. Κωτσάκη, ἱεροκήρυκι τῆς Ἱ. Μητρ. Μαντινείας καὶ Κυνοῦριας, ὑπηρετήσαντι κατὰ ταῖς Ἱ. Μητροπόλεις Σεργῶν, Ζιχνῶν καὶ Σιδηροκάστρου, τῷ ἀρχιμ. Ἰωάν. Μακροπούλῳ, ἱεροκήρυκι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας καὶ τῷ ἱερομ. Χρυσοστόμῳ Παπασφραγιστοπούλῳ, ὑπηρετήσαντι κατὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φλωρίνης, ἀρχιμ. Δωροθέῳ Παλατινῷ, ὑπηρετήσαντι κατὰ τῆς Ἱ. Μητροπ. Λιδυμοτείχου, καὶ ἀρχιμ. Σωκράτῃ Ἀναζηλῆ, ἱεροκήρυκι τῆς Ἱ. Μητρ. Δημητριάδος καὶ ἱερομ. Θεοδοσίῳ Δαμμοπούλῳ, ὑπηρετήσαντι κατὰ ταῖς Ἱ. Μητροπόλεις Καστορίας, Σισανίου καὶ Σιατίστης Γρεβενῶν καὶ Κοζάνης, ἡ εὐμοσέχεια καὶ αἱ εὐλογίαι τῆς Ἐκκλησίας, διότι προθύμως ὑπήκουσαν εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆς καὶ εὐόρκως καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως ἐξετέλεσαν τὴν ἀνατεθειάν αὐτοῖς διακονίαν.

—ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἀνεκοινώθη τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι: Διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδοθέντος τῇ 22 Ἀπριλίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 30 Ἰουνίου ἐ.ε. ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 139 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως διαρτίσθη Πρωτοσύγκελλος ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ὁ π. Πανος. Ἀρχιμ. κ. Γεωργιάδης Παρασκευόπουλος, ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ Τμηματάρχου Α' τάξεως, Ὁσαύτως δι' ὑπουργικῆς πράξεως, ἐκδοθείσης τῇ 19 Ἀπριλίου δημοσιευθείσης τῇ 4 Ἰουλίου ἐ.ε. ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 143 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, διαρτίσθη γραφεὺς κατὰ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὁ ἱεροδιάκονος κ. Νικόδημος Βαληνδράς, ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ γραφεὺς Α' τάξεως.

—Ὁσαύτως διὰ Β. Διατάγματος, ὑπογραφέντος τῇ 16 Ἰουνίου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 7 Ἰουλίου ἐ.ε. ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 145 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐπαναδιαρτίσθη ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν ὁ Πανος. ἀρχιμ. Δημ. Θεοδοσίας ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ Τμηματάρχου Β' Τάξεως.

—Διὰ Β. Διατάγματος, δημοσιευθέντος τῇ 7 το. μηνὸς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 145 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, διαρτίσθη γραμματεὺς κατὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐδέσσης καὶ κ. Βασιλείος Νικολαΐτης, πιτυλοῦχος Θεολογίας.

—Διὰ ταῦτοχρόνου ὑπουργικῆς πράξεως, δημοσιευθείσης ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, διαρτίσθησαν κατὰ τῆς αὐτῆς Ἱ. Μητροπόλεως ὡς γραφεὺς μὲν ὁ κ. Γεώργιος Θ. Γκιόκας, ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ γραφεὺς β' τάξεως, ὡς κλητὴρ δὲ ὁ κ. Θωμᾶς Χρ. Βερτεκοπλῆς, ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ κλητῆρος β' τάξεως.

—Δι' ἐτέρου Β. Διατάγματος, ἐκδοθέντος τῇ 11 Μαΐου καὶ δημοσιευθέντος τῇ 7 το. μηνὸς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 145

φύλλω τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ παρὰ τῆ Ἱ. Μητροπόλει Δημοτυπίατος γραμματεὺς κ. Νικ. Ἀνδρέου προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν τοῦ Ἐπιστητοῦ, δι' ὑπουργικῆς δὲ πράξεως δημοσιευθείσης ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ παρὰ τῆ αὐτῆ Ἱ. Μητροπόλει γραφεὺς κ. Ἀλέξανδρος Κορμόζος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν γραφῆως α' τάξεως.

—Δι' ἐτέρως ὑπουργικῆς πράξεως ἐκδοθείσης τῆ 19 Ἰουνίου καὶ δημοσιευθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 145 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ παρὰ τῆ Ἱ. Μητροπόλει Κίτροντος ὑπηρετῶν γραφεὺς κ. Ἀναστάσιος Π. Ἀγγελόπουλος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν γραφῆως α' τάξεως.

—Διὰ Β. Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 26 Μαΐου καὶ δημοσιευθέντος τῆ 19ῃ Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 247 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ μὲν ἀνευνοσητῆθῃ ἡ Ἱ. Μονὴ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου Ρέθα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀχαρνανίας, εἰς ἣν ὑπάγεται ὡς Μετόχιον αὐτῆς καὶ τὸ ἐν Βάλτω Μονύδριον τοῦ ἁγίου Νικολάου Χαλκιοπούλων, τὸ δὲ ἀνεκηρύχθη εἰς αὐτοτελὴ ἢ γυναικεῖα Ἱ. Μονὴ τῆς ἁγίας Ἐυφραζίας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας.

—Ὡσαύτως δι' ἐτέρου Β. Διατάγματος καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμερομηνίας καὶ τῷ αὐτῷ φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθέντος ἰδρυθῆσαν ἐνορία ἐν τῇ Κοινότητι κάτω Βαρδατῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος, ἐχούσης ὡς ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου ἐν τῷ Συνοικισμῷ Πετροπούλεως τῆς Κοινότητος Ν. Λισίων Ἀττικῆς, ἐχούσης ὡς ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ ἁγ. Δημητρίου, καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Ἱ. Μητρο. Κίτροντος Μηλιάδῃ-Μοσχοποτάμου ἐχούσης ὡς ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, συνεχωνεύθη δὲ ἡ ἐνορία Χαρτῶν Ἄνδρου πρὸς τὴν Μακροταντάλου.

—Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον εἰς ἐπανελημμένας αὐτοῦ συνεδριάσεις ἐπέβαλε τὰς ἐξῆς ποινὰς εἰς τοὺς κάτωθι κληρικούς: εἰς τὸν ἱερέα Ἐυστάθιον Τζώραν ἐφημέριον Ἐπισκέψεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κερκυρας καὶ Παζῶν τὴν ποινὴν τῆς ἐνιαυτοῦ ἀργίας μετὰ στερήσεως ἀπάσῶν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, εἰς τὸν ἱερέα Γεώργιον Μάλλιον ἐφημέριον Κάτω Λειψοῦς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἄρτης, τὴν ποινὴν τῆς ἑξαμήνου ἀργίας μετὰ στερήσεως ἀπάσῶν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ διαμένοντα ἱερομόναχον Χρυσόστομον Μπούαν, κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἡλείας, τὴν ποινὴν τῆς ἑξαμήνου ἀργίας, εἰς τὰς μοναχὰς Ἀβραμίαν Ζωγράφου καὶ Χρυσόγονην Παπαδοπούλου, ἀδελφὰς Ἱ. Μονῆς Πελεκονίτσας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Ἀλιγαλείας τὴν ποινὴν τῆς ἀποβολῆς ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς μετανόιας αὐτῶν μετ' ἀπαφίσεως τοῦ σχήματος αὐτῶν, εἰς τὸν ἱερέα Ἀλέξανδρον Τακτικόν, ἐφημέριον Δρυμῶνος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημοτυπίας, τὴν ποινὴν τῆς τριμήνου ἀργίας μετὰ στερήσεως τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, εἰς τὸν ἐν Κυμίνους εἰσπηδήσαντα ἐκ ἑξῆς περιφερείας ἱερέα Γεώργιον Χατζόπουλον, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βερροίας καὶ Ναούσης, τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐπαναφορᾶν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

—Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1787 Ἀναγκ. Νόμου κατηρτίσθη Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Μαθητικῶν Συστημάτων ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Μικ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὡς Προέδρου, ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολικῆς Ὑγιεινῆς ὡς Γεν. Γραμματέως, ἐκ τῶν Διοικητῶν τῶν Τριμερῶν Ἑλλιάδος, Ἐθνικῆς καὶ Ἀγροτικῆς, ἐκ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως τῆς Νεολαίας, ἐκ τῆς ὑποδιοικητρίας τῶν ὑψηλῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως τῆς Νεολαίας καὶ πέντε ἐτέρων μελῶν, ὁρισθέντων δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας ἐπὶ τριετὴ θητεία δυναμένη νὰ ἀνανεωθῇ, ἥτοι ἐκ τῆς ἐριτίμου κυρίας Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Ἰωάννου Μεταξά, κυρίας Ἰωάννου Δροσοπούλου, κυρίας Ν. Ἀββίδου, κυρίας Ζωῆς Φράγκου καὶ τοῦ κ. Τεγοπούλου, βιωματῶν.

—Ἡ οὕτω συγχρονηθεῖσα ἐπιτροπὴ, συνεβούσα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μικ. Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐξελέξατο ὡς ἀντιπρόεδρον αὐτῆς τὴν ἐριτίμου κυρίαν Προέδρου Ἰωάννου Μεταξά, ἐπιληφθεῖσα εὐδὺ: ἀμέσως τοῦ ἔργου τῆς Ὁργανώσεως τῶν μαθητικῶν συστημάτων καθ' ἅπαναν τὴν Ἑλλάδα.

—Ὁ Μικ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς

πνευματικῆς τοῦ ποιμνίου του συγχροτήσεως καθώρισεν, ἵνα, κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ μεγάλας ἑορτὰς, τελεθῶνται λειτουργίαι χάριν τῶν ἐκδρομῶν καὶ παραθεριστῶν.

—Ὅπως εἰς τοὺς Ἱ. ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται πληθεῖν τῶν σπουδαιότερων σταθμῶν ἐκκινήσεως ἐκδρομῶν, θὰ τελεθῶνται ἀπὸ τῆς μεθεπομένης Κυριακῆς ἴσων πρωτῶν λειτουργιῶν, περατοῦμαι τὴν 6.45 π.μ., χάριν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐκκλησιασθῶσι πρῶτον καὶ εἶτα νὰ μεταβῶσιν εἰς ἐκδρομὴν τινα. Ὡς τοιοῦτοι ὁρίσθησαν ἐν Ἀθήναις μὲν οἱ Ἱ. ναοὶ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου (Ὁμονοίας), Ζηροδόχου Πηγῆς καὶ Μοναστηρακίου, ἐν Πειραιεὶ δὲ ὁ Ἱ. ναὸς τοῦ ἁγ. Σπυριδωνος.

—Ἀφ' ἐτέρων χάριν τῶν παραθεριστῶν καὶ τῶν ἐκδρομῶν ἀπὸ τῆς μεταποροσεφῆς Κυριακῆς, καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ ἑορτήν, εἰς τὴν μεγαλύτερα κέντρα παραθερισμοῦ, ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα τῆς Πάργης, Βίχκιζαν, Βοῦλλαν καὶ ἅγιον Ἄνδρον Μαραθῶνος, θὰ τελεθῶνται λειτουργίαι ὑπὸ ἑορκίων ἱεροκηρικών, ἵνα ὑπόχρη συγχρότως καὶ σύντομον κήρυγμα.

—Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 23 τρέχοντος ἐκτάκτως, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου θὰ λειτουργήσῃ χάριν τῶν παραθεριστῶν καὶ ἐκδρομῶν εἰς τὸν Ἱ. ναὸν τοῦ ἁγίου Στεφάνου παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Μπανιαιτίου, εἰς δὲ τὴν Φανερωμένην Σαλαμίνας θὰ τελεσθῇ ἡ λειτουργία τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Καταυλισμοῦ τῆς Ὁργανώσεως «Ἐπιδοφῶρον».

—Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ὑπὸ τοῦ Μικ. Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῷ παρὰ τὴν ἁγίαν Παρασκευὴν Χαλανδρίου παρεκκλησίῳ τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «ἡ Ζωὴ» ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δράμας ἱερολογωτάτου κ. Χριστοδοῦλε Παπαγιάννη εἰς προσβύτερον, χειροθετηθέντος εἶτα αὐτοῦ εἰς ἀρχιμανδριτὴν καὶ τοῦ ἐλογιωτάτου κ. Ἀχιλλεῖου Παπαθανασοπούλου, θεολόγου, εἰς διάκονον.

—Τῇ ἑορτῇ τοῦ προφήτου Ἠλιῦ τοῦ Θεσβίτου, ὁ Μικ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐν τῷ αὐτῷ παρεκκλησίῳ ἐχειροτόνησε τὸν μὲν ἱερολογωτάτου κ. Κωνσταντίνου Χρονῆ, ἱεροκήρυκα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καβάλλας, εἰς προσβύτερον, χειροτεθῆσας εἶτα αὐτὸν καὶ εἰς ἀρχιμανδριτὴν καὶ τὸν ἐλογιωτάτου κ. Βασίλειου Παπανιάννην θεολόγον εἰς διάκονον.

—Οἱ ἐν Ἀθήναις πρεσβευταὶ τῆς Ρουμανίας καὶ Ἰσπανίας ἐξοχ. κ. κ. Ρ. R. Djounara καὶ Julio Valencia ἐπεσκέφθησαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις καὶ ἀνταπέδωκεν αὐτοῖς τὴν ἐπίσκεψιν.

—Ἐπεσκέφθησαν τὸν Μικ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριπόλεως ἐξ Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Συναίου, ὁ ἐκ τῶν διαζεκιμένων Ἱεραρχῶν τοῦ Οἴκου Πατριάρχου Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλιοπόλεως καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἴνου.

—Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ ἁγ. Ἀλεξάνδρου Ἐξάλης, ὁ Μικ. Ἀρχιεπίσκοπος ἠλόγησε τοὺς γάμους τοῦ κ. Στρατῆ Ἀνδρεάδου καὶ τῆς Δος Ρένας Ἀλ. Κορυσῆ.

—Ὁ Μικ. Ἀρχιεπίσκοπος, κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ταλαντίου, τοῦ πανοσιολογ. Πρωτοσυγγέλλου καὶ τοῦ Ἱερολ. Διακόνου αὐτοῦ, ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τῇ λῆξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἑορτὴν τῆς Δημοσυντηρητοῦ Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Πειραιῶς.

—Τὸ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μικ. Ἀρχιεπισκόπου Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Ἀνταλλαξίμων Καινοτομιῶν καὶ Κοινωνημάτων περιουσιῶν ὥρισεν ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν ἀνάγεισιν τοῦ μνημείου τοῦ ἀειμνήστου Οἴκου-μενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου ΣΤ' ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐν τῷ Ἀ'. Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν. Ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ, συνεβέβηθη καὶ μετὰ τοῦ κ. Δημάρχου Ἀθηναίων, προβαίνει κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἀνάγεισιν τοῦ μνημείου.

—Ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐπεβλήθησαν εἰς τοὺς κάτωθι κληρικούς αἱ ἐπόμεναι ποιναὶ: Εἰς τὸν ἱερέα Μιχαὴλ Τσαγρωτῆν, ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἁγίου Φανουρίου Δραπετσῶνος, δίμηνος ἀργία ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, ἐπὶ ἀρνήσει ὑπηρεσίας καὶ τάσει πλεονεκτητῆ, εἰς τὸν ἱερομόναχον Ἀγαθάγγελον Κολέτσον ἢ ποινὴ τῆς ἐπιπλήξεως, εἰς τὸν ἱερέα Παναγιώτην Κων-

σαντινίδην, ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος Αἰγάλεω, τετράμηνος ἀργία ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, ἐπὶ τελέσει γάμου ἀνευ Ἐπισκοπικῆς ἀδείας, διὰ τὸ ὑπάρχειν ἐλαφρυντικά τινα, εἰς τὸν ἱερέα Κωνσταντῖνον Γρηγορόπουλον ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου Π. Ἰωαῖως, μηνιαία ἀργία δι' ἀνάγκησιν καὶ ἐπιπολαίαν συμπεριφορᾶν.

—Ὑπὸ δὲ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐπεβλήθησαν αἱ ἐπόμεναι ποιναί: Εἰς τὸν ἱερομόναχον Σεραφεῖν Χαρίτων, ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου Ἱερωνείως, μηνιαία ἀργία δι' ἀταξίας παρατηρηθείσας ἐν τῷ ἁγίῳ Βήματι, εἰς τὸν ἱερέα Εὐστάθιον Μαρκέττον, ἐφημέριον τοῦ ἰδίου Ναοῦ καὶ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, εἰκοσαήμερος ἀργία

—Εἰς τὸ πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐδημοσιεύθη ἡ διαθήκη τῆς Αἰκατερίνης—Κανδύλας χήρας Ι. Σιδερίδου, βιομηχάνου τοῦ Πειραιῶς. Ἡ διαθήκη καθιστᾷ κληρονόμον τῆς ἐκ 10 ἑκατομμυρίων περιουσίας τῆς τῆν ἄνεψιάν τῆς Ἀθανασίαν Ν. Μανιατάκου, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως ἀνεγείρῃ διώροφον πτέρυγα ἐξ 25 δωματίων εἰς τὸ Σανατόριον Νταοῦ Πεντέλης, εἰς τὸ ὅποιον θὰ διατίθενται δωρεάν 15 κλῖναι διὰ τοὺς ἀπόρους τῆς Ἐπιδάουσι Διμηρᾶς. Ἐπίσης κληροδοτεῖ 225.000 δραχ. εἰς τὸ Ζάννειον νοσοκομεῖον, 500.000 εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν, 100.000 εἰς τὸ Γηροκομεῖον, 75.000 εἰς τὸν Πειραικὸν Σύνδεσμον καὶ 75.000 εἰς τὸν Οἶκον Τυφλῶν. Ἐπίσης κατέλιπε τὰ κάτωθι ποσὰ διὰ τοὺς ναοὺς: Κοιμήσεως ἐν Ἀπιδιᾷ Ἐπιδάουσι Διμηρᾶς 25.000, Ἁγ. Βασιλείου Πειραιῶς 30.000. Μεταμορφώσεως Κηφισίας 10.000 καὶ Ἁγ. Νεκταρίου 2.000.

—Τὴν 29ην παρελθόντος μηνὸς Ἰουνίου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν κορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, χοροστατούντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Ἀνδρέου μετὰ πάντων τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐψήλη περὶ ὄραν 6 1/2 μ.μ. ὑπαίθριος ἑσπερινὸς εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Νικοπόλεως. Πρὸ διετίας, ὡς γνωστόν, διὰ τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γ. Σατηρίου ἀνασκαφῶν, ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἐρείπια μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ Ἁγ. μ. Χ. αἰῶνος μήκους 75 μέτρων, παρουσιάζοντος δὲ ἰδιαίτερὰ τινα χαρακτηριστικά, ἐξ ὧν πληροφορητέα μετὰ περὶ τῆς λατρείας τῶν χρόνων ἐκείνων. Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν παρήσαν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος λαοῦ. Μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ ὠμίλησεν ἐπικαίρως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους τοῦ Ἁγίου Βήματος, ὅπου ὑπῆρχε ποτε τὸ σῦνθηρον, λαβὼν ὡς ὀρθὸν τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τίτον: «Σπούδασον εἰσεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν, ἐκεῖ γὰρ κέρινα παραχειμῖσαι» (Τίτ. γ' 12).

—Τὴν Κυριακὴν 2 Ἰουλίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς Πρεβέζης ἀνεγερθέντος ἱ. ναοῦ τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτοκου. Ὁ ναὸς οὗτος ἠκολομήθη τῇ πρωτοβουλίᾳ, δραστηριότητι καὶ ἀόκνοις ἐνεργεσίαις τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Πρεβέζῃ Πρωτοδικῶν κ. Σενοφῶντος Κωνσταντοπούλου. Κατὰ τὰ ἐγκαίνια ἐκτὸς τῶν φυλακισμένων παρίστατο καὶ πολὺ πλῆθος λαοῦ ἐκ Πρεβέζης καὶ τοῦ παρακειμένου Συνοικισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὠμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Ἀνδρέας, τόνισας τὴν ἐν ταῖς φυλακαῖς χρησιμοτητα καὶ ἀποστολὴν τοῦ ναοῦ καὶ ἐπαινέσας τὸν εἰσαγγελέα κ. Σ. Κωνσταντοπούλον διὰ τὴν πρωτοβουλίαν του πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ καθὼς καὶ πάντας τοὺς συντρέξαντας αὐτόν.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱδρυθέντος ἐν Πρεβέζῃ ἐθνικοῦ παιδικοῦ σταθμοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ πλῆθους λαοῦ. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πρεβέζης κ. Ἀνδρέας, πρόεδρος τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ παιδικοῦ σταθμοῦ, ἀφοῦ ἐτέλεσε τὸν ἄριστον, ὠμίλησεν ἀκολούθως δι' ὀλίγων, ἐξάρας τὴν χρησιμοτητα τῶν παιδικῶν σταθμῶν καὶ εὐχαριστήσας ἐπὶ αὐτῷ τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν.

—Μετὰ πᾶσις μεγαλοπρεπειᾶς διεξήχθη καὶ ἐφέτος ἡ ἀπὸ τοῦ 1910 δια Β. Διατάγματος καθιερωθεῖσα ἐν Τριπόλει λιτανεῖα, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν πολιούχων Νεομαρτύρων Δημητρίου καὶ Παύλου, ἐορταζομένον τῇ 22ᾳ Μαΐου, ἣν παρεκολούθησαν πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, προ-

πορευομένου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανοῦ καὶ προηγούμενον αὐτοῦ ὑπὲρ τριάκοντα ἱερέων τῆς πόλεως καὶ τῶν πῆριξ χωρίων. Τῆς λιτανείας μετέσχον οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ μαθητρίαι τῶν σχολείων τῆς μέσης καὶ δημοτικῆς ἐκπαίδευσως μετὰ τῶν διευθυντῶν, Γυμνασιαρχῶν καὶ διδασκάλων, ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς πόλεως, τὸ αὐτόθι Ἴον Μεζ. Σύνταγμα, τὰ προεορεῖα τῶν συλλόγων μετὰ τῶν σημειῶν αὐτῶν, αἱ ἐθνικαὶ ὀργανώσεις, οἱ φαλαγγίται καὶ αἱ φαλαγγίτισσαι.

—Κατὰ τὸ τέλος τοῦ π. μηνὸς ἔληξαν τὰ μαθήματα τῆς ἱορθείσεως ὑπὸ τοῦ ἐν Βόλῃ Σελλόγου «Οἱ τρεῖς ἱερόχαι» νυκτερινῆς Σχολῆς τῶν ἀναλφαβήτων ἐνηλίκων ἀνδρῶν. Οἱ ἐγγραφεῖς μαθηταὶ παρεκολούθησαν τὰ μαθήματα μετ' ἀξιοθαυμάστου ζήλου καὶ μεγάλης ἐπιμελείας, κατορθώσαντες εἰς διάστημα ἐνὸς σχολικοῦ ἔτους νὰ μάθουν νὰ ἀναγινώσκουν ἀπταιστως καὶ νὰ ἐκτελοῦν ἐλευθρως τὰς τέσσαρας πράξεις τῆς ὀρθομητρικῆς. Κατὰ τὸ πρῶτον ἐσχολικὸν ἔτος, Θεοῦ θέλοντος, θὰ λειτουργήσῃ ἡ Σχολὴ με δύο τάξεις. Εἰς τὴν δευτέραν τάξιν θὰ ἐγγραφοῦν ὅσοι παρεκολούθησαν κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος, εἰς δὲ τὴν πρώτην πάντες οἱ ἀναλφάβητοι, οἱ αἰσθανόμενοι τὴν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς τῶν ἀναπτύξεως.

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τῇ 5 τρέχοντος μηνὸς ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐνθρόνισις τοῦ νέου Πατριάρχου Ρουμανίας κ. Νικοδήμου. Ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρόνισως ἤρξατο ἡδὴ ἀπὸ τῆς παραμονῆς, καθ' ἣν χοροστατοῦσης τῆς Α.Θ. Μακαριότητος μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν ἁγίας καὶ ἱεράς Συνόδου, ἐτελέσθη μέγας ἑσπερινὸς μετὰ ἄγρυπνίας. Τὴν ἐπομένην, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἦν, ἐκτὸς σύμπαντος τοῦ κλήρου, παρεκολούθησαν ἅπαντες οἱ Ρουμῖνοι ἐπίσημοι, ἤρξαντο οἱ κώδωνες πάντων τῶν ναῶν τῆς Ρουμ. πρωτεύουσας ἀναγγέλλοντες τὸ χαρμόσυνον τῆς ἐνθρόνισως γεγονός. Ὀλόκληρος, ἀπὸ πρωῆς, ἡ πρωτεύουσα ἦτο ἐπὶ ποδός. Ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων μέχρι τῶν Πατριαρχείων, ἦτοι εἰς μῆκος ἐνὸς καὶ πλέον χιλιόμετρον, αἱ ὁδοὶ ἦσαν κατάμεστοι, στρατὸς δὲ παρατεταγμένος ἐτήρει τὴν τάξιν.

Τὴν 11,40' ἐξεκίνησεν ἀπὸ τῶν Πατριαρχείων ἡ Πατριαρχικὴ ἀκολουθία μεταβαίνουσα εἰς τὸ ἀνάκτορον, προηγούμενη δὲ αὐτῆς τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας Βουκουρεστίου, τὰ αὐτοκίνητα τῶν πρωθιερέων τῆς Μητροπόλεως Οὐγγροβλαχίας, τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Ἀποκρισταρίου τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, καὶ τέλος τὰ αὐτοκίνητα τῶν Ἀρχιερέων τῆς χώρας, ἐνδεδυμένων τὰς Ἀρχιερατικὰς αὐτῶν στολάς. Ἠκολούθησαν τέσσαρες λόχοι ἱππέων τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς, καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν πολυτελεῖς Βασιλικὴ ἄμαξα, φέρουσα τὸν Μητροπολίτην Τρανσυλβανίας Νικόλαον μετὰ τοῦ νέου Πατριάρχου καὶ ἑτέρα ἄμαξα Βασιλικὴ φέρουσα τὸν Μητροπολίτην Βουκοβίνης καὶ τὸν ἐπίσκοπον Roman Λουκιανόν. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ θρόνου παρευρίσκοντο: ὁ πολιτικὸς καὶ στρατιωτικὸς οἶκος τοῦ Βασιλέως, δολοκλήρον τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον, οἱ Βασιλικὸι σύμβουλοι, τὸ διπλωματικὸν σῶμα, οἱ στρατηγοὶ τῆς πρωτεύουσας, οἱ ἀνώτατοι δικαστικοὶ, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ τοῦ κράτους ὑπάλληλοι, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν θρησκευμάτων, 30 ἀντιπρόσωποι τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας, ὁ Πρόεδρος τῆς Ρουμ. Ἀκαδημίας, ὁ Δήμαρχος Πρωτεύουσας, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολ. Σχολῆς. Πρῶτος εἰσῆλθεν ὁ Βασιλεὺς Κároλος, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος τὸν Βασιλικὸν ὕμνον. Μετὰ τὸν Βασιλέα, προπορευομένων τῶν Ἀρχιερέων καὶ δύο διακόνων, εἰσῆλθεν ὁ Πατριάρχης, ψάλλοντοῦ τοῦ Πολυθρονισμοῦ αὐτοῦ. Ὁ πολιὸς Πρωθιεραρχῆς ἔφερεν ἐρυθρὸν μανδύαν καὶ βαρυτίμον ἐρυθρὸν χρυσοκέντητον μίτραν. Ὁ Μητροπολίτης Τρανσυλβανίας, ἐγχειρίζων τῷ Ἀνακτι τὴν Πατριαρχικὴν ῥάβδον εἶπεν αὐτῷ: «παρουσιάζω πρὸς τὴν Ὑπετέραν Μεγαλειότητα τὴν ποιμαντορικὴν ῥάβδον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βουκουρεστίου, τῆς Μητροπόλεως Οὐγγροβλαχίας καὶ τοῦ Πατριαρχείου τῆς ἡμετέρας ἁγίας Ὁρθόδοξου Ρουμ. Ἐκκλησίας». Ὁ δὲ Βασιλεὺς, παραδίδων αὐτὴν τῷ Πατριάρχῃ εἶπεν: «ἐμπιστεύομαι Σοι τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν ῥάβδον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βουκουρεστίου, τῆς Μητροπόλεως Οὐγγροβλαχίας καὶ τοῦ Πατριαρχείου

τῆς Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Ποίμεινε μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ μετ' ἀγάπης τῆς χώρας, τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Βασιλείως. Μεθ' ὃ ὁ χορὸς ἔψαλε τὸ «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα» ὃ δὲ Πατριάρχης προσεφώνησε τὸν Βασιλέα, ἀντιφωνήσαντι καταλλήλως. Ἐν τέλει ὁ χορὸς ἔψαλε καὶ πάλιν τὸν Βασιλικὸν καὶ Πατριαρχικὸν ὕμνον, οὕτω δὲ ἔληξεν ἡ ἐπίσημος αὕτη τελετή. Μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς, ὁλοκληρὸς ἡ Πατριαρχικὴ συνοδία, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν κωδῶνων, μετέβη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναόν, ἐνθα ἐγένετο ἡ κατά τὴν τυπικὴν τάξιν εἰδικμένη ἐκκλησιαστικὴ ἐνθρόνισις, μεθ' ἣν πάντες οἱ ἐπίσημοι, ἡγουμένης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Πατριάρχου, μετέβησαν εἰς τὴν μεγάλην Πατριαρχικὴν αἴθουσαν, ἐνθα ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὰ συγχρητήρια τῶν τε ἐπισήμων, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

—Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Theology» δι' ἄρθρου τοῦ συνεργάτου αὐτοῦ H. Chalmer Bell, δίδει ἐν συντομίᾳ χαρακτηριστικὰ τινὰ περὶ τοῦ κλήρου ὡς καὶ περὶ τῆς θρησκευτικῆς κινήσεως ἐν Ρουμανίᾳ. Ὁ ἀρθρογράφος παρατηρεῖ ὅτι ὁ κλήρος, λαμβανόμενος κυρίως ἐκ τῶν χωρικῶν, ἔχει τὰ γνωρίσματα τελείου ἀνατολίτου καὶ ὡς ἐκ τούτου δισκόλως προσαρμόζεται πρὸς τὰς σημερινὰς κατευθύνσεις τῆς θρησκευτικῆς σκέψεως. Οἱ ὑποψήφιοι ἱερεῖς κατὰ τὰς πτυχιακὰς ἐξετάσεις, κατατάσσονται εἰς τρεῖς κατηγορίας: ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐπέτυχον νὰ ἀπομνημονεύσωσι καὶ νὰ συγκεντρώσωσι εἰς τὴν μνήμην των. Καὶ οἱ μὲν τῆς πρώτης κατηγορίας τοποθετοῦνται εἰς τὰς ἐνορίας τῶν μεγαλυτέρων πόλεων οἱ τῆς δευτέρας εἰς τὰ μᾶλλον ἀξιόλογα χωρία καὶ οἱ τῆς τρίτης εἰς τὰ μικρότερα τοιαῦτα.

—Ἀποσπῶντας ἀναφέρεται, ὅτι πολλοὶ ἱερεῖς, ἵνα αὐξήσωσι τὰς προσόδους των, ἀναγκάζονται νὰ μετέρχονται συγχρόνως καὶ ἄλλα ἐπαγγέλματα, τινὰ τῶν ὁποίων δὲν προσαρμόζονται πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ὡς ἱερέων. Ἐν συνεχείᾳ ἐκτίθεται αἱ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν καταβαλλόμεναι προσπάθειαι πρὸς ἀναζωογόνησιν τῆς θρησκείας παρὰ τε τῷ κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ, τέλος δὲ σημειοῦται ἡ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς προσεγγίσεως μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐπιτελεσθεῖσα πρόσδοξ, ἡ ὅποια συναντᾷ μὲν παρὰ τισι ποιάν τινα διαφορὰν, ἡ στάσις ὅμως τῶν ἰθυνόντων καὶ τῶν καλῶς πληροφορημένων κύκλων τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι εὐμένης.

—Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀπαντᾷ δι' ἐπιστολῆς εἰς τὸ εἰσόμενον τεύχος τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ ὁ Victor Sherburn, ὅστις παρατηρεῖ ὅτι ἐν Ρουμανίᾳ ὑπάρχει μεγάλη μερὶς, ἥτις ἀντιπροσωπεύει τὴν ὑπὲρ θεολογικὴν σκέψιν, ἀναφέρει δὲ τὸ ἔργον τοῦ Ἐπισκόπου Εἰρηναίου Μιχαλέσκου, τῆς καθιγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βουκουρεστίου, τοῦ Ἐπισκόπου Maghier, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Scriban, τοῦ Δρ. Staniloae, ὁ ὁποῖος ἐδημοσίωσεν ἐσχάτως ἀξιόλογον μελέτην περὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ὡς καὶ πλείστον ἄλλων. Συνεχίζων λέγει ὅτι ἡ ὀρθόδοξος θεολογία ἐνδιαφέρειται κυρίως διὰ τὴν ἐφημερίαν τῆς καθιερωμένης Θεολογίας καὶ οὐχὶ τόσον διὰ τὰ «θεολογούμενα», ὅπερ ἴσως δίδει λαβὴν εἰς τὸ νὰ υποτιμᾶται ἡ ἀξία τῆς καὶ νὰ σχολιάζεται δυσμενῶς ἡ συντηρητικότης τῆς. Ὡς πρὸς τὸν Ρουμῆνον χωρικὸν ὁ ἐπιστολόγράφος ἀναφέρει ὅτι, ἀποτελῶν τὴν σπονδυλικὴν στήλην τῆς χώρας, πιστεύει βαθεως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διακυβερνήσιν τῆς ζωῆς καὶ δὲν προσέρχεται εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἱερωσύνης ἐμὴ ὅταν κληθῆ ὑπ' Αὐτοῦ. Εἶναι εὐχαριστήμενος νὰ εἴῃ λιτὸς εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ χωρίου, ἡ δὲ διαπαιδαγωγότης του εἰς τοῦτο ἀποβλέπει. Ὁ ἐπιστολόγράφος καταλήγει ὑπομιμητικῶς τὸ ἐν τῇ Ρουμανίᾳ ἐπιτελούμενον ἀνορθωτικὸν ἔργον καὶ τὰς νέας τάσεις ἐν τῇ θρησκευτικῇ ζωῇ τῆς χώρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τὸ ἀγγλικὸν καθολικὸν περιοδικὸν «The Tablet» εἰς ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ὀρθόδοξον πρόβλημα» δημοσιεύει ἐπερωτήσιν δύο Οὐκρανῶν βουλευτῶν ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Ἐπισημοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν ἐν τῇ Πολωνικῇ Βουλῇ. Ἐν τῇ ἐπερωτήσῃ ταύτῃ ἐκτίθεται διὰ μακρῶν τὰ πιστικὰ μέτρα, ἅτινα λαμβάνουσι τελευταίως ἡ Πολωνικὴ Κυβέρνησις καὶ αἱ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ πρὸς ἐκβίασιν τῶν Ὁρθοδόξων, ὅπως ἀσπασθῶσι τὸν Καθολικισμόν.

Ὁὕτως ἀναφέρεται ὅτι εἰς τὸ χωρίον Maydan Nowy (Ρουθηνία) ὁ ξύλινος ναὸς αὐτοῦ, ὅστις εἶχεν ἀνεγερθῆ μικρὸν πρὸ τοῦ πολέμου ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὀρθοδόξων κατοίκων, κατελήφθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ μετετράπη εἰς καθολικὸν τοιοῦτον, ἐγκατασταθεῖσης χωριστῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐνορίας. Ὁσαύτως ἐκλείσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ πλείστοι ἄλλοι ναοί, ἀνήκοντες εἰς χωρία τῆς αὐτῆς περιφερείας. Ἐκ τῶν ναῶν τούτων ἄλλοι μὲν κατεδαφίσθησαν, ἄλλοι δὲ μετετράπησαν εἰς καθολικοὺς. Αἱ ὀρθόδοξοι κοινότητες τῶν ὡς ἀνω χωρίων εἰδοποιήθησαν ὅτι τοῦ λοιποῦ θέλουσι ἀνήκει εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐνορίαν τοῦ χωρίου Tarnograd, εὐρισκομένου εἰς ἀπόστασιν ἄνω τῶν μιλίων. Οἱ ὀρθόδοξοι πληθυσμοὶ προτρέπονται, ὅπως προσχωρήσωσι εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀπειλούμενοι, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἤθελον ἀρνηθῆ, δι' ἀσσηρῶν διοικητικῶν μέτρων, ἐξικουμένων μέχρις ἐπιτοσίσεως ἐκ τῶν χωρίων των. Ἀναφέρεται ἀκόλουθως ὅτι κατὰ τινα συγκέντρωσιν Ὁρθοδόξων, διαταχθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, ὁ γραμματεὺς τῆς οἰκείας κοινότητος παρουσίασεν ἔγγραφον δῆλωσιν δι' ἧς ἀπεκηρύσσεται τὸ Τυπικὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐγένετο δεκτὸν τὸ Ρωμαιοκαθολικὸν τοιοῦτον. Τὴν δῆλωσιν ταύτην ἐκλήθησαν νὰ ὑπογράψωσι πάντες οἱ παριστάμενοι. Φυσικῶς τῷ λόγῳ οὐδεὶς τῶν ὀρθοδόξων ἐδέχθη τοιοῦτον τι. Τοῦτο ἐξώργισεν τοὺς εἰς τὴν συγκέντρωσιν ταύτην παρισταμένους Πολωνοὺς, οἵτινες ἐξετράπησαν εἰς ὕβρεις κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων, κραυγαζόντες συνάμα «ἔξω οἱ Ρουθῆνοι».

Ἐν συνεχείᾳ ἐκτίθεται οἰκία δολοκλήρου παρομοίῳ μέρων ληφθέντων ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Οὐκρανίας. Ἡ ἐπερωτήσις καταλήγει δι' ἐκλήσεως πρὸς τὸν Ἐπισημοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν δι' ἧς παρακαλεῖται οὕτως, ὅπως ἀπαγορευθῆ διὰ διατάγματος τὴν ἐνανάληψιν παρομοίῳ ἐνεργειῶν, ἀποσκοποῦσάν ὅπως ἐξαναγκάσωσι τοὺς Ὁρθοδόξους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων των.

—Ἄρθ' ἐτέρου ρωμαιοκαθολικῆς ἐφημερίδας, ἐκδιωρμένη ἐν Πολωνίᾳ, δημοσιεύει ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀρθροὶ ἐπισημοῦ εἰς τὸν καθολικισμόν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Λουμπλιάνας», ἐν ᾧ ἐκθέτει τὴν δρασὴν τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ κλήρου πρὸς ἐξαναγκασμὸν τῶν Ὁρθοδόξων, ὅπως προσχωρήσωσι εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν. Ἐτέρα δὲ προτεσταντικὴ ἐφημερίδα βεβαίως ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι κάτοικοι πλείστον περιφερείων, καὶ δι' ἧς ἐπαρχίας Λουμπλιάνας, ὑφίστανται παντοίας πιέσεις ἀπὸ μέρους τῶν Δυτικῶν. Ὑβρεις καὶ συκοφαντικαὶ ἐκτοξεύονται καθ' ἡμερῶνας κατὰ συνειδήτων, πιστῶν καὶ φιλοπόνων ὀρθοδόξων πληθυσμῶν. Ἡ αὐτὴ ἐφημερίδα ἀναφέρει περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐσημειώθησαν ἔκτροκα καὶ βιαιοπραγίαι ἐναντίον ἀνωτεροπιστῶν πολιτῶν. Οὕτως οἱ ὀρθόδοξοι κάτοικοι τοῦ χωρίου Μπίστσα, ἀρνηθέντες νὰ ὑπογράψωσι δῆλωσιν, δι' ἧς ἡρουντο τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἠσπάζοντο τὸν Καθολικισμόν, ὑπέστησαν, ἐν καιρῷ νυκτός, ἐπιθέσεις, καθ' ἃς οἱ ἐπιτιθέμενοι ἐθράυσαν τοὺς θελοπίνακας τῶν οἰκιῶν των καὶ κατέστρεψαν τὰ γεωργικὰ των ἔργαλατα. Ὁσαύτως εἰς τὸ χωρίον Σάμις 19 ἀκτῆμονες γεωργοὶ ἀπελύθησαν ἐκ τῆς ἐργασίας των διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Παρόμοια συνέβησαν καὶ πολλὰς ἄλλας περιφερείας, ὅπου ἡ θέσις τοῦ ὀρθοδόξου στοιχείου ἀποβγαίνει ὀσημέραι δυσχερεστέρα. Τὸ περιεγρον δὲ εἶναι ὅτι τοιαῦτα βιαιοπραγίαι ἀποκαλοῦνται ὑπὸ τῶν δικατῶν «κατάλληλα μέτρα» κατὰ δυστροπούτων πολιτῶν!

ΔΙΑΦΟΡΑ

Περὶ τὰ τέλη τρέχοντος μηνὸς θὰ συνέλθῃ εἰς Amsterdam τὸ συνέδριον τῶν Χριστιανικῶν Νεολαίων, εἰς ὃ θέλουσι συμμετάσχει χίλιοι πεντακόσιοι ἀντιπρόσωποι ἐκ διαφόρων χωρῶν καὶ περὶ τοῦ ὁποῦ ἐγράφημεν ἤδη κατ' ἐπανάληψιν. Δεδομένου ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς διαφόρους Ἐκκλησίας, ἐρωτᾶται ἐάν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ συμμετοχὴ των εἰς κοινὴν λατρείαν. Γενικῶς εἰπεῖν καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὑφίσταται ἴδιον λειτουργικὸν τυπικὸν δι' ἐκάστην Ἐκκλησίαν, οὐδεμία ἀπόπειρα θὰ γίνῃ εἰς Amsterdam, ὅπως ἐξευθεθῆ μορφὴ κοινῆς λατρείας, δεκτῆς ὑπὸ πάντων τῶν ἀντιπροσώπων. Οὗτοι θὰ ἔχωσι μᾶλλον τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωσιν, ἐκ

περιτροπής, τὴν ποικιλίαν τῶν παραδόσεων καὶ τῶν λατρευτικῶν ἐθίμων, τῶν κρατούντων παρ' ἐκάστη τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν. Ὅποσοδήποτε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συνεδρίου ἕκαστος τῶν ἀντιπροσώπων θὰ λάβῃ, ἄραξ τοῦλάχιστον, τὴν εὐκαιρίαν νὰ μεταβῇ εἰς θεησκευτικὴν ἀκολουθίαν πρὸς τὸν τύπον τῆς ὁμοίας εἶναι ἤδη ἐξφραζόμενος. Θὰ τελεσθῶσιν ὡσαύτως τέσσαρες λειτουργίαι, εἰς ὧν μία ὁρθόδοξος ἕκαστος ἀντιπρόσωπος θὰ δύναται ὡσαύτως νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς κοινὰς προσευχάς, ἐκδηλουμένης οὕτω τῆς ἐδότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

— Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν συνοψίζον τὰ τῆς πάλης, τῆς διεξαγομένης ἐν Γερμανίᾳ μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γερμανικοῦ Κράτους, ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀρξαιμένης ἀπαλλοτριώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, κυρίως τῆς Λυτικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ὡς φαινεται, θὰ ἐξακολουθήσῃ, μέχρις ὅτου ἄσπασαι αἱ γαῖαι καὶ ἅπαντα τὰ μετόχια πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπαχθῶσι ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἔθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος. Ἀρ' ἐτέροῦ αἰμοναχίαι, αἱ διδάσκαυσαι εἰς τὰ ἐνοριακὰ σχολεῖα, διετάχθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι ταῦτα. Ἀναφέρεται ἀκολούθως ὅτι καὶ ἕτεροι 13 ἀρχηγοὶ ὀργανώσεων τῆς λεγομένης «ἀθίχτου» ἐπαρχιακῆς Ἐδωγγελικῆς Ἐκκλησίας προσεχώρησαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ὀργάνωσιν τῶν Γερμανοχριστιανῶν, ἀποδεχθέντες συνάμα καὶ τὰς περὶ «ἀγίας φυλῆς» θεωρίας τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, καθ' ὅς ἀπαγορεύεται νὰ μεταδίδωσι τὰ μυστήρια—γάμον, βάπτισμα, χρίσμα καὶ θείαν εὐχαριστίαν—εἰς ἄτομα ἔχοντα Ἰουδαϊκὸν αἷμα.

— Πρὸς τοῦτους διατάγματά τινα ἐσχάτως ἐκδοθέντα παρέχουσι τὸ δικαίωμα εἰς μειονότητα, ὑφισταμένην εἰς τοὺς κόλπους θεησκευτικῆς τινος ὀργανώσεως, νὰ προτείνῃ καὶ νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὴν παῦσιν πάστορος, ὅστις κατέστη ἀνεπιθύμητος. Οὕτω θὰ δύναται τοῦ λοιποῦ ἡ «Γερμανοχριστιανικὴ» μειονότης νὰ ἐκβιάσῃ οἰονόηποτε πάστορα, ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ διακηρύξῃ τὴν ἀληθῆ χριστιανικὴν πίστιν καὶ ζωὴν.

Ἐξ ἄλλου αἱ Ῥωμαιοκαθολικαὶ ἐπισκοπαὶ τῆς Ἀυστρίας εἰδοποιήθησαν ὅτι οὐδέμα μεταβολὴ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας δύναται νὰ ἀποφασισθῇ ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἔθνικοσοσιαλιστικῶν ἀρχῶν. Τὰ μέτρα ταῦτα συνήντησαν ἰσχυρὰν καὶ ἀποφασιστικὴν ἀντίδρασιν, μέγας δὲ ἀριθμὸς ἐρημεριῶν ἠρτήθησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς αὐτά.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 6 τεύχει (σελ. 262—265) τοῦ 1939 (Ἰουνίου) τοῦ περιοδικοῦ Theologische Blätter δημοσιεύεται μακρὰ καὶ εὐμενεστάτη κριτικὴ τῆς «Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Πάλαιαν Διαθήκην» τοῦ καθηγητοῦ κ. Π. Μπρατσιώτου ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ἐρλάγγης καθηγητοῦ τῆς Π. Διαθήκης κ. Ο. Procksch, τοῦ γνωστοῦ ἐρμηνευτοῦ τῆς Γενέσεως καὶ τοῦ Ἡσαίου. Ἐπίσης εὐμενῆς κριτικαὶ ἐδημοσιεύθησαν περὶ τοῦ βιβλίου τοῦτου ὑπὸ τοῦ L. M. D. ἐν τῇ Revue biblique (1937 σ. 612—13), ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Στρασβούργου καθηγητοῦ κ. L. Dennefeld ἐν τῷ Revue des sciences religieuses (τομ. 18, τεῦχος Ἰανουαρίου 1938 σελ. 115) ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Χάλλης καθηγητοῦ κ. Ο. Eissfeldt ἐν τῷ περιοδικῷ Studien und Kritiken (08, ἔτους 1937 σελ. 179—180), ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ λεξικοῦ τῆς Δ. καθηγητοῦ Franz Zorell ἐν τῷ περιοδικῷ Biblica (20, 1939, τεῦχος 2, σελ. 206—7).

Procès vebaux du premier Congrès de Théologie Orthodoxe à Athènes 29 Novembre - 6 Decembre 1936. Publiés par les soins du Président Prof. Hammar S. Alvisatos, Athènes, «Pyrros», 1939.—Εἰς ὑπερπεντακοσίας σελίδας ἐξεδόθησαν ἐπιμειεῖα τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιεζζάτου πρᾶξι καὶ καὶ αἱ συζητήσεις τοῦ πρώτου Συνεδρίου τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, τοῦ συνελθόντος τῷ 1936 ἐν Ἀθήναις ἡ ἐκδοσις αὐτῶν ἐπιτρέπει καὶ εἰς τοὺς μὴ δινηθέντας νὰ παρακολουθήσῃ κατ' ἐνδιαφερούσας ἀνακρινώσεις καὶ συζητήσεις τοῦ Συνεδρίου ἵνα λάβωσι γινῶσιν αὐτῶν, γενικώτερον δὲ καθιστᾷ γνωστὴν τὴν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν ἐν τῷ διεθνῇ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ. Ἡ ἐκτύπωσις ὡσαύτως, τυχούσα ἐξαιρετικῆς προσοχῆς καὶ γενομένη ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, συντελεῖ εἰς τὴν ἀφογὸν ἐμφάνισιν τοῦ τόμου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τρόπον τινά, τὸ ἐπιστέγαμα τῆς θαυμασίας τοῦ ὅλου Συνεδρίου διοργανώσεως.

Πρακτικά τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, τῶν ἐτῶν 1931—1939, Περίοδος Γ', τόμος Γ' μετὰ 41 εἰκόνων, ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Byzantinisch—neugriechischen Jahrbüchern», Τόμος ΙΓ' (1936—1937). Ἐν Ἀθήναις 1938. Ἐν τῷ κομψῷ τούτῳ τόμῳ τῶν Πρακτικῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, μετὰ συντόμους ἐκθέσεις τῶν κατὰ τὰ ἔτη 1934—1936 πεπραγμένων ἀκολουθούσων ἀνακρινώσεων, γενόμενα: ἐν ταῖς δημοσίαις τῆς Ἐταιρείας συνεδριάξεσι, μὴ δημοσιευθεῖσαι ἄχρι τοῦδε. Αἱ μελέται αὗται εἶναι Νικου Α. Βέη περὶ τοῦ ἱστορημένου Χρησολογίου τῆς Κρατικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βερολίνου (Codex Graecus Fol. 62—297) καὶ τοῦ θρόλου τοῦ «Μαρμαρωμένου Βασιλεῖα», μετὰ 13 εἰκόνων. τοῦ αὐτοῦ, Σημείωμα παλαιῶν περὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ναοῦ τῶν Ἁγίων Σεργίου καὶ Βάκχου. Ε. Αντωνιάδου, περὶ τῶν ἐν ταῖς Ἰσραεῖς ἡμῶν ἀκολουθίαις τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ ὄρθρου εὐχῶν. τοῦ αὐτοῦ, περὶ τοῦ ζωματικοῦ τύπου τῶν ἀκολουθιῶν. Εὐλόγιον Κουρίλα Λαυριώτου, Περὶ τῆς τυπικῆς διατάξεως τῶν μηναιῶν τῆς Ἐκκλησίας πάλαι τε καὶ νῦν. Γ. Παπαδημηρίου, Περὶ τῶν μεταβυζαντινῶν εἰκόνων τοῦ Μουσείου Κερκύρας, μετὰ 16 εἰκόνων. Γ. Α. Σωτηρίων Περὶ τῶν μεταβυζαντινῶν εἰκόνων τοῦ αὐτοῦ, Λουτρῶνες καὶ ἀγιάσματα ἐν Ἀττικῇ, μετὰ 5 εἰκόνων. Β. Κώττα, περὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς εἰκονογραφικῆς παραστάσεως τοῦ Ἐλκομένου ἐν τῇ Χριστιανικῇ Τέχνῃ τῆς αὐτῆς περὶ τῆς εἰκονογραφίσεως τοῦ Ἐπιταφίου ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Παθῶν τῆς Μ. Ἑβδομάδος. Μ. Μιτσού, Χριστιανικὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἄργους, μετὰ 1 εἰκόνας. Γέροντος Ἀρχαδίου Βατοπεδίου, Γράμματα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς ψυχρῶσστράζας. Α. Ζώη, ἔγγραφα τοῦ 15' αἰῶνος ἐκ τοῦ Ἀρχείου Ζακύνθου G. Cioran, Σχέσεις τῶν Ρουμανικῶν ἡγεμονιῶν πρὸς τὰ Κυπριακὰ μοναστήρια Κύκκου καὶ Μαχαίρας. Γ. Γκόλια, Περὶ χριστιανικῶν μνημείων Λοκρίδος μετὰ 5 εἰκόνων. Γ. Ἀσηματοπούλου, Περὶ τῆς ἐν Φλαδιανῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ τοῦ Ἀναστασίου Λεβίδου.

Γεωργ. Δ. Καψωμένου, Λυκαίάρχου, Διευθυντοῦ τοῦ «Χριστιανικοῦ Φωτός». Ἡ ἀξία καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς Θεησκείας, ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Χριστιανικοῦ Φωτός», Χανιά, 1939.

ΚΛΗΣΙΣ

[1]

Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Φιλιππῶν πρὸς τὸν Μοναχὸν Ἱεροδιάκονον Χρυσόστομον Κουλούρη ἀδελφόν τῆς Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Γηρομερίου. Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 80 καὶ 110 τοῦ Νόμου 5383 περὶ Ἐκκλ. δικαστηρίων κ.τ.λ. καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 506 ἐ.ἐ. ἐντολὴν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παραμυθίας, καλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἀπολογηθῆτε ἐπὶ ἐγκαταλείψει τῆς Μονῆς καὶ αὐθαριετῶ ἀποβολῇ τοῦ Ἱερατικοῦ καὶ Μοναχικοῦ σχήματος, ἐν Φιλιππῶν καὶ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ γραφεῖῳ τῇ 31ῃ Ἰουλίου 1939 ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 10 π.μ. Ἐν Φιλιππῶν τῇ 21—6—39

Ὁ Ἀνακρίτης Ἐ. Νικόλαος Τσάτσος
Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Φιλιππῶν

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητροπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φανίλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 87 τοῦ Ἀναγ. Νόμου 1369 «περὶ Ἱερῶν Νεῶν καὶ ἐφημεριῶν» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρέυουσαν θέσιν διακόνου τῆς ἐνορίας Μεσσηνικόλα ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖά μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν προκειμένου ἵνα προδῶμεν εἰς ἀνακρίρῃν ὑποψηφίον διὰ τὴν ἔνω ἐνορίαν. Ἐν Κερδίτῳ τῇ 13ῃ Ἰουλίου 1939.

† Ὁ Θεσ/δος καὶ Φανίλων Ἰεζεκιήλ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΪΣ

Τύποις «Φοῖνικος», ὁδὸς Λεωνότου 4. — Τηλ. 54-229

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ

ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΧΡΗΣΕΩΣ 1938—39

Ε Σ Ο Δ Α				Ε Ξ Ο Δ Α					
Κεφ.	Ἄρθ.	Κατονομασία κεφαλαίου και ἄρθρου	κατ' ἄρθρον	Κατὰ κεφάλαιον	Κεφ.	Ἄρθ.	Κατονομασία κεφαλαίου και ἄρθρου	κατ' ἄρθρον	Κατὰ κεφάλαιον
A		ΕΙΣΦΟΡΑΙ			A		ΜΙΣΘΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ		
	1	Μακαριωτάτου και ἐφημερίων Ἀρχιεπισκοπῆς	200.460.—			Γ	Μισθοὶ προσωπικοῦ Ὀρφανοτροφείου	115.030.—	115.030.—
	2	Ἐπιχορήγησις Κράτους	50.000.—		B		ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ		
	3	Ἐκ περιφορᾶς δίσκων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς	73.910.10		1-7	Εἶδη παντοπωλείου, κρέας κ.λπ.	545.331.60	545.331.60	
	4	Ἐκ προϋπολογισμῶν Ἱ. Ναῶν και Ἱ. Μονῶν	48.350.—		Γ		ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΥΠΟΔΗΣΙΣ ΚΑΠ.		
	5	Ἀσφ. Νεκροταφείου	87.447.—		1	Ἰματισμὸς	83.926.10		
	6	Ἐκ κληροδοτήματος Α. Γεωργιάδου	—		2	ὑπόδησις	46.007.50		
	7	Εἰς μῆνην διαφόρων	103.580.—		3	Εἶδη κοιτῶνος	10.138.50		
	8	Ἐξ ἄλλων Ἱ. Μητροπόλεων	6.000.—		4	Ἐπιπλα και σκευή	10.128.—	150.200.10	
	9	Ἐξ ἐκτόκτων εισφορῶν	80.066.—	649.813.10	Δ		ΔΑΠΑΝΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟΥ		
B		ΕΝΟΙΚΙΑ			1	Ὀργανα διδασκαλίας, ἐπιπλα σχολείου	4.600.—		
	1	Οικοπέδων ἐν Βουλιαγμένῃ	134.000.—		2	Βιβλία και γραφικὴ ὕλη σχολείου	16.670.55	21.270.55	
	2	Μητροφανείου Ἀγροκτήματος	25.062.50		E		ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΔΑΠΑΝΑΙ		
	3	Οἰκίας Μ. Ἡλιοῦ	8.815.—		1	Καύσιμος ὕλη	39.560.20		
	4	> Περιστερίου	600.—	168.477.50	2	Φωτισμὸς	27.246.20		
Γ		ΕΙΔΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			3	Συντήρησις σκευῶν	5.466.—		
	1	ὑπὲρ ὀρφανῶν	6.950.—		4	> ἀκινήτων	60.039.40		
	2	Διὰ Βραβεῖα εἰς μαθητὰς	—		5	Φάρμακα	9.364.50		
	3	ὑπουργεῖον Ὀργανισμῶν και Ἐθν. Π.	38.400.—		6	Γραφικὴ ὕλη και ἔξοδα γραφείου	4.551.50		
	4	Ἱ. Μονῆ Πεντέλης	—		7	Ἐντοπα και δημοσιεύσεις	12.095.—		
	5	> Πετράκη	2.000.—		8	Εἶδη καθαριότητος	17.037.80		
	6	Τροφεία μαθητῶν Προπαρ. Ἱερατικῆς Σχολῆς	50.500.—		9	ἔδ. Α Μεταφορικά	22.826.—		
	7	Ταμείων Ἀνταλλαξίμων Κοιν. και Κ.Π.	35.000.—	132.850.—	9	> Β Ὀδοιπορικά	19.024.50		
Δ		ΕΣΟΔΑ ΝΑΩΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ			10	Διατροφή ζώων	1.053.30		
	1	Ἱ. Ν. Ἀγ. Βασιλείου (Ρούφ)	42.949.40		11	Ἀπρόβλεπτα	18.213.50		
	2	> Κοιμήσεως Θεοτόκου (Βουλιαγμένης)	—		12	Βραβεῖα εἰς πρωτεύοντα μαθητὰς	200.—		
	3	> Ἐσταυρωμένου (Ρούφ)	200.—		13	Δικαστικὰ ἔξοδα και μεταγραφαι	18.402.—	255.079.90	
	4	> Ἀγ. Εἰδυμίου (Κυψέλ.)	12.356.—						
	5	> Ἀγ. Γεωργίου (Μαγ.)	5.000.—						
	6	> Ἀγ. Αἰκατέρ. (Πειραιῶς)	—						
	7	> Ἀγ. Φανουρ. (Ν. Λιοσ.)	3.478.80	63.984.20					
E		ΕΡΑΝΟΙ ΚΑΙ ΕΘΡΤΑΙ							
	1	Ἐκ τῆς ἀνωτέρω αἰτίας	5.773.—	5.773.—					
ΙΓ		ΤΟΚΟΙ							
	1	Καταθέσεων εἰς Τραπεζὰς	5.932.50	5.932.50					
Z		ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΙΔΩΝ							
	1	Ἀγ. Αἰκατερίνης (Πειραιῶς)	83.839.55						
	2	Ἀπὸ διαφόρων	55.858.90	139.698.45					
		Σύνολον Ἐσόδων		1.166.528.75					
		Ἐλλειμμα καλυφθὲν ἐκ τῆς περιουσίας		30.383.40					
				1.196.912.15					
							Σύνολον δαπανῶν		1.196.912.15

Ἐψηφίσθη ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 12-5-39

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ